

[20/12/2024 - 03:10 - anhlibrary]

Chúng ta đã được học xong ba Uẩn đầu đó là Sắc, Thọ, Tưởng. Sáng nay chúng ta học tiếp Uẩn thứ tư đó chính là Hành Uẩn. Tức là tôi nhắc lại cái sự hiện hữu và cái sự tồn tại của chúng sanh gồm có 5 phần, của mỗi chúng sanh mà đầy đủ nhất, còn có những cảnh giới mà tạm thời nha, những cảnh giới tạm thời không có đủ 5 Uẩn. Những cảnh giới có tâm mà không có thân, có thân mà không có tâm. Nhưng cái đó chỉ là giai đoạn tạm thời, sau khi mãn kiếp ở đó thì cũng trở về chỗ gốc là có đủ 5 nha. Cho nên tôi không có muốn bàn đến trường hợp đặc biệt đó, bị vì nó tạm thời thôi giống như lâu lâu mình đi vacation thì mình thiếu này, thiếu kia trên đường vậy đó. Mình ở khách sạn hay mình ở resort thì làm sao mình có như ở nhà được thí dụ như vậy dầu cho nó sướng bằng trời đi nữa thì nó cũng có thiếu này thiếu kia, về nhà thì khổ bằng trời, nhưng mà nó có này, có kia. Thì là cái sự có mặt của mình trong đời này đó là nó có 5 cái thành tố, tôi nói rất là nhiều lần: nói 5 cũng được, nói 2 cũng được, nói 6 cũng được, nói 12 cũng được, nói 18 cũng được thì tùy Duyên, thì ở đây trường hợp này nè trong loạt bài này nè thì tôi giảng là 5. Tức là mình được chia ra làm 5 phần mà hôm nay những cái tay mà học về Tâm lý học hiện đại chẳng hạn thì nếu mà không nghe kỹ, không học kỹ thì thấy giống như Đức Phật nói thiếu, không phải, Đức Phật kể không bao giờ thiếu nha.

Thì chỉ riêng 5 Uẩn này nó đã bao trùm toàn bộ vũ trụ và chúng sanh như mình thấy trong đó có cái Sắc Uẩn. Tức là toàn bộ 5 giác quan và cảnh của 5 giác quan, mà đã nói cảnh của 5 giác quan thì nó không thì không có sót cái gì hết, không có sót cái gì hết.

Rồi tiếp theo là Thọ, THỌ UẨN có nghĩa là toàn bộ cái cảm giác thân tâm. Có thân tâm nào mà không có cảm giác, chẳng qua là mình thất niệm, mình không có trí, mình manh động, bung sung, lo hướng ngoại nên mình không có biết rằng là mình đang sống với cảm giác gì, dễ chịu hay khó chịu, bình tâm, tịnh ý lại một tí, chánh niệm có niệm, có tuệ một tí, [2:39]

[21/12/2024 - 08:14 - huu.nguyence]

Nói theo cái từ trong kinh, tôi nhắc lại là hai cái chữ là [bis-tô] và [Nha-mat-to] đó cái từ trong Chánh kinh Đức Phật dùng chứ không phải người đời sau dùng. Mà có nghĩa là sống với cái tính thức thường trực nha. [Nha-mat-to] là với trí Tuệ thường trực.

Thì với Niệm và Tuệ ni nè thì mình thấy nhiều cái chuyện hồi đó giờ mình không có ngờ. Thí dụ mình không có ngờ những cái chuyện sau đây nè:

- Thứ nhất là không có Niệm và Tuệ. Chúng ta không có ngờ đó, mình á là một khối lắp ráp chứ không có gì là một hết. Không có cái cục Cái hòn, cái khối cái đồng nào mà gọi là thằng Tèo, con Tí hết, con Lan, con Cúc cũng có. Mình là một khối tổng hợp.

- Thứ hai, không Niệm không Tuệ. Mình không có biết rằng mình á do các duyên mà có. Từ cái nụ cười, cái niềm vui, cái nỗi buồn của mình.

Rồi thì cái chỉ có Niệm và Tuệ đó thì mình mới thấy. Không có Niệm và Tuệ mình không thấy mình là một khối Tổng hợp, mọi cái sướng khổ buồn vui, thiện ác của mình là do vô số Duyên. Không có Niệm và Tuệ chúng ta không có thấy được. Mọi thứ luôn chớp tắt, chớp tắt và nguyên một cái chuỗi chớp tắt đó nó làm nên chúng ta. Chúng ta tưởng cái gì đó ghê gớm lắm, nhưng không có, nó là chuỗi chớp tắt thôi. Sóng và hạt đó bên vật lý kêu sóng và hạt, không có Niệm và Tuệ đó là không có thấy vậy đó. Không có thấy mình là một khối tổng hợp không thấy mình do duyên, không thấy mình mình á là liên tục vô thường và cái cuối cùng nó mới ghê nè. Không thấy mình ác nhiều hơn thiện và khổ nhiều hơn vui.

Đó tổng cộng là mấy cái điều quan trọng vô cùng phải không? Không thấy mình vô ngã vô thường, không thấy mình á là rời rạc, tổng hợp. Không thấy mình do duyên mà có. Và cuối cùng không thấy mình á: thì xấu nhiều hơn cái tốt, Nhân xấu nhiều hơn Nhân tốt, quả xấu nhiều hơn quả tốt. Có nghĩa là cái bất Thiện nhiều hơn cái Thiện rồi cái khổ, cái buồn nó nhiều hơn là cái sướng cái vui. Đề ý đi đó mà tại vì thất Niệm rồi cái nhớ là mình cũng chưa 50 tuổi mà, mình chưa 40, mà mình chưa 60 mà là một. Rồi cho thất Niệm á mình cứ ý y là mình nhan sắc mình ngó cũng được mà, sức khỏe cũng được mà, tài chánh cũng được mà, học thức cũng được mà. Nhan sắc, tài chánh kiến thức quan hệ xã hội cũng được mà, gia đình cũng được mà, nó làm cho rõ “mà” à hứa luôn cái đó là tôi

hứa đó có có là một rở “mà”. Chứ thật ra đó là chánh Niệm lại là mấy cái không có cái chữ “mà” nào hết không có một nửa chữ “mà”.

Còn có học thức nữa, học thức học thức học cái gì, cái học của anh phải là cái học nào mà nó làm anh được an lạc và người khác an lạc, đời này an lạc, đời sau an lạc. Thì cái biết đó đó xứng đáng gọi là học thức. Chứ còn anh mà anh chuyên ngành một cái gì đó ok, anh có bằng cấp tôi nể anh lắm quá xá nể luôn, nhưng mà nói nhỏ cho anh nghe nha tôi nể anh thôi, nhưng mà anh đừng có nên tự hào, tự phụ. Bởi vì cái đó của anh á nó chỉ là cần câu cơm thôi cần câu cơm thôi. Chứ mà cần câu đi câu cá vậy đó thì anh có cái cần câu cơm nữa thôi, chứ còn anh không có khả năng an lạc. Khi mà anh biết anh bị ung thư anh biết anh sắp chết anh đối diện với tuổi già và sự cô đơn, đối diện với thị phi không mấy cái đó là anh chết chết chắc nhớ ha. Cho nên anh bỏ giùm mấy chữ “mà”, mình đẹp “mà”, mình giỏi “mà”, mình giàu “mà”, mình nổi tiếng “mà”, mình khỏe mạnh “mà”. Mấy cái “mà” này chỉ cần có nửa tiếng là mất sạch. Vì tính tai nạn nè, rồi trọng bệnh bất ngờ nè, rồi chuyện bất trắc trong gia đình đó, chuyện bất trắc của mình, chuyện bất trắc của gia đình, chuyện bất trắc của đất nước. Có, đất nước ai biết đâu.

Như trong cách đây 2 năm trong cái, trước cái trận chiến Ukraina với Nga đó, mà cả bao nhiêu triệu người Ukraina đó, người ta đang ngủ say rất ngon lành đâu biết gì đâu. Rồi tự nhiên thì thành linh là đạn nó rớt ầm ầm ầm ầm ầm ầm cái là xách đồ chạy, không kịp mang tới cái gì hết. Tại vì đâu có biết vậy là chuyện đó có cái cái thông báo nó mơ hồ lắm. Có người tin, người không tin. Cái người thì tin thôi không nói, tôi đâu có người tin.

Giống năm 1975, Việt Nam mình, nhiều người tới chiều 29, 30, mà còn ngồi vạch mộng à nghĩ là sẽ có một ngày đất nước thanh bình rồi. Đâu có ngờ ngày vợ chồng ly tán, nhà cửa tài sản ta nói ban hành hết rồi, chồng tù tội, rồi con cái hư đốn, bệnh hoạn không có thuốc uống, rồi bản thân tháo xuống tàu vượt biên, thực hiện một cuộc bỏ phiếu bằng chân thí dụ vậy. Mình đâu có biết.

Cho nên các vị biết cái cuộc vị di tản của người Ukraina vừa rồi dễ sợ lắm. Mấy đoàn tàu lúc đó tôi đang ở bên Thụy Sĩ, thì tôi trực tiếp tôi gặp một nạn Nhân bên đó qua, người Việt, một nạn Nhân. Mấy đoàn tàu một đoàn tàu không biết bao nhiêu ngàn người mà không có chỗ ngồi toàn là đứng thôi. 18 tiếng từ K qua tới B 18 tiếng. Tức là nó phải chạy chạy suốt, chạy trực trực phải ngừng, rồi đổi tàu ngừng, rồi mà suốt 18 tiếng như vậy, từ Kiev của đi về cảng của Đức á. Rồi cái tôi mới tôi buộc miệng tôi hỏi thôi tôi hỏi: vậy chuyện bài tiết ? cái họ họ nhìn xứng tôi giống như là họ ngạc nhiên, họ nói thưa sư thì sư biết mà, chỉ có đứng thôi chỉ có đứng chen thôi, suốt 18 tiếng thì sư ngồi còn không có thì làm sao mình đòi thêm những cái nhu cầu khác được, 18 tiếng tức là trong mấy cái đoàn tàu nó cái mùi của nó là kinh hoàng luôn phải mà trước đó có hai ngày có ai ngờ không? Ai ngờ mọi sự giờ cuối nó kinh khủng như vậy không?

Cho nên không có Niệm và Tuệ đó mình không có ngờ mấy chuyện đó. Không ngờ thế giới này nè bản Thân mình nói thì bản Thân mình trước đi. Không ngờ bản Thân mình là một khối tổng hợp do nhiều thứ nó tạo nên niềm vui nỗi buồn. Do nhiều thứ nó tạo nên gọi là sức khỏe nhan sắc. Đó là khối tổng hợp do nhiều người là: thứ nhất là mình là khối tổng hợp. Thứ hai mình là do duyên do vô số duyên thiếu một cái là không có. Thứ ba đó là mình liên tục sanh diệt. Liên tục sanh diệt mình không có đứng yên.

Mình là một dòng chảy. Và từ từ mình cái xấu nhiều cái tốt. Nhân xấu nhiều Nhân tốt quả xấu nhiều quả tốt. Có nghĩa là mỗi một một giờ đồng hồ trôi qua, cái bất thiện của mình nó nói nhiều hơn cái thiện mình không biết bao nhiêu lần. Tùy người, có người nói nhiều hơn trăm, có nhiều người hơn 80, 90 lần. Vậy đó, ai biết thì tùy. Rồi mà cái quả xấu nghĩa là cái buồn, cái khổ là cũng nhiều hơn cái cái tại vì mình thất Niệm mình tưởng vui thí dụ như bây giờ mình có tiền, mình có tí nhan sắc, cái nhan sắc thật ra đó là một cái chuyện chủ quan mình nghĩ mình đẹp thôi chứ còn không chắc là đẹp. Mình nghĩ mình giỏi, chứ thiệt trong mắt thiên hạ mình đâu có giỏi. Mình tưởng mình giàu với trong mắt thiên hạ, mình nhiều khi bữa ăn một bữa ăn của người ta mình ăn tháng ví dụ vậy. (khó nói lắm khó nói lắm khó nói). Cho nên mình thấy mình giàu mình khỏe, mình đẹp mình tưởng là giỏi rồi là ngon lành khó nói lắm.

Bây giờ thế như vậy tôi tiếp theo á. Tôi đánh một cái vòng cho bà con nói về năm Uẩn trước phải không. Mình nói về là Sắc rồi Thọ rồi Tưởng giờ. Tôi qua tới Tưởng nè, là bao nhiêu kiến thức, hỏi

ức, kinh nghiệm, khái niệm của mình á. Kiến thức, hồi ức, khái niệm, kinh nghiệm à mấy cái này toàn bộ nó là nằm trong cái gọi là Tường Uẩn, là Tường Uẩn hết.

Mình tưởng mình học cái này kia mình biết mình hay. Chứ thật ra, mỗi đời mỗi đời sống mỗi kiếp sống trong cái dòng chảy luân hồi đó, mình có những có vô vàng những thứ kinh nghiệm khác nhau và những thứ kinh nghiệm đó nó đa phần là chủ quan, đa phần là chủ quan mà mình nghe cái chủ quan là biết xài không được rồi. Đây đa phần là chủ quan, rồi mình trên cái nền đó mình mới nhận xét cảm thụ thế giới trên cái nền tảng của cái Tường Uẩn trên cái nền tảng là kiến thức, hồi ức, kinh nghiệm và khái niệm. Mình cảm thụ, mình nhận xét thế giới, mình đón nhận thế giới. Đây thì nói vì bà con hiểu rồi.

We you see, thế giới là chính là cái gì mà anh nhìn thấy đấy.

Mình thất học, mình nhà nghèo, mình bệnh không, gia đạo thì trục trặc, sức khỏe thì có vấn đề, tài chánh thì thôi không ra chi, kiến thức bằng lá me khi mà gom hết những này lại đó. Mình nhìn thế giới đó kỳ lắm, kỳ lắm. Mình đi ngang một cái con phố hoa lệ đó nhìn nó tức tối, nó ganh tỵ, nó căm thù nó dữ lắm, kỳ dữ lắm. Nó càng đẹp, nó càng thơm, nó càng xịn sò, chừng nào đó mà nhìn mình càng ghét. Tại vì mình cái gì mình cũng không, cái gì mình cũng không.

Buổi tối từ trong bệnh viện ung bướu ra, với một cái giấy xét nghiệm, kết quả cực xấu. Trong túi thì không có tiền đủ mua ổ bánh mì và bà xã/ông xã mình thì kêu hoài không được mà. Nghe bạn nó đồn hình như lúc này ngoại tình con thì thôi, con gái thì thôi, mê trai, con trai thì mê gà, rồi bài bạc chích hút, nghiện ngập, chơi game, trà đình tửu điếm. Thì lúc đó với tất cả những cái này nó nó dồn nó thành một đồng Tường Uẩn phải không? Quý vị đi nhìn ra cái phố trời nó kỳ lắm, nó nản. Ở bên Việt Nam á, thả ra cái phố Nguyễn Huệ đó, Đồng Khởi, Nguyễn Thị Minh Khai đó nhìn nó kỳ lắm. Qua tới bên Mỹ tôi đem về cái khu New York, về bên cái khu mà trù mật nhất của Cali, đưa qua Paris, Luân Đôn, Rome... chỗ sang trọng nhất của thế giới đi đó nó kỳ lắm. Mà trong túi không có tiền, không có tiền do tôi đang ví dụ thôi trong túi không có tiền thì bây giờ tôi đem tôi luyện quý vị đó quý vị nghĩ là sao nó càng sang nó càng may mắn càng sang càng giàu bởi vì cái sức của mình nó không có gì hết, mình trong khả năng mình không có gì hết rồi. Sống bằng cái Tường Uẩn, tùy thuộc vào cái nền của Tường Uẩn đó mà mình nhận thức thế giới mình tưởng mình ngon, chứ nó nản lắm.

Rồi, bây giờ qua tới Hành Uẩn. Hành Uẩn tức là toàn bộ cái cảnh thiện ác của mình.

Tôi nói các vị, còn cái ví dụ tôi nói hoài đó là cái cây mía từ ở trên cái ngọn lá không tuộc xuống từ từ từng mắt từng lóng mắt lóng mắt lóng xuống tới gốc, đúng không? Xuống tới chum rễ đúng không? Rồi thì nguyên cái đó mình gọi là cây mía đúng không? Nguyên cái đó từ ở trên ngọn lá lá non xuống tới cái gốc á mình gọi là cây mía. Cây mía, tính luôn cái gốc mà rễ là bù xù như râu ông già đó. Vậy gọi là nguyên cái chặt ra khỏi lấy ra khỏi mặt đất mình gọi là cây mía. Mà trong cây mía nó có chỗ đó mình ăn được và có chỗ mình không ăn được. Cái phần này không quan trọng.

Cái phần này mới quan trọng nè. Trong nguyên cái ngay mía đó nó có cái chỗ lưu trữ cái chum tử cho đời sau. Bản Thân nó là cái sức sống tiếp nối cho cái thế hệ kế tiếp. Đó là cái gì? Là cái mắt. Đây là cái mắt đây. Ừ cái mắt và mình cái mắt cần mà chặt khúc mía ghim xuống đất á thì quý vị hiểu liền coi chỗ nào mà nó ra cây mới.

Hoặc là thí dụ như, Ở đây bà con nào mà nhà quê nông thôn ý thì biết tôi nói cái gì. Bà con biết là nguyên một cái đồng cỏ khô. Đã nói cỏ khô là mình thấy rồi. Khô có nghĩa là không có mầm sống. Nhưng mà không nguyên đồng cỏ khô đó. Đó nó nó có cái chỉ cần tưới nước lên là nó bèn ra cái cái mầm để nó nhú lên cái mầm sống mới.

Ngay cả cái bà con không ngờ là cái nước sông á nước sông nước ao á. Mình múc nó lên, mình tạt lên chỗ nào đó trong đó có vô số cái mầm sống. Trong đó mấy cái hạt giống ấy, hạt giống của cây này cây kia nó nằm ở trong nước ấy. Bởi vì cái diện tích của nước trên hành tinh là nó lớn lắm. Cho nên nó là cái đó là cái mầm hững bao nhiêu cái hạt giống đó mình không có biết, thì nhiều khi không đủ điều kiện thì mấy cái hạt giống nó mất luôn, chết luôn. Còn đủ điều kiện là đem lên bờ một phát là nó bèn ra cái chum mới.

Hành Uẩn cũng vậy.

Trong nguyên cái khối năm Uẩn này nè, khối tổng hợp năm Uẩn này nè, kêu chung là năm Uẩn. Nhưng mà trong đó riêng cái anh mà Hành Uẩn giống như cái mắt vậy, cái mắt mía á, ảnh chính là cái phần thiện ác. Thiện ác này ở đâu nó ra, nó là không phải là không có chỗ chứa nào mà nó là cái thói quen.

Cái thói quen của rất là nhiều đời nó tạo ra cái gọi là nền tảng Tâm thức và phản ứng Tâm lý. Mấy cái chữ này bà con phải nhớ thuộc lòng. Nền tảng Tâm thức rồi hình thành nghĩa là phản ứng Tâm lý. Tự nhiên cái sáu căn nó gặp sáu trần ở người ta người ta vui, nhìn cảnh đó người ta vui. Còn mình, tự nhiên mình nhìn cảnh đó mình sợ, mình giận, mình buồn, chán đời. Buồn, giận, sợ, chán nghe kíp không. Nhiều khi mình vui mình nhìn cái sáu trần đó mình vui, nhưng mà người ta là ta lại là buồn giận sợ chán. Cảnh đó, cảnh làm cho người ta giận có, người ta buồn có, người ta giận, người ta sợ có, người ta chán có, lạ vậy đó.

Thì do cái cái nền tảng Tâm thức nó dẫn đến phản ứng Tâm lý, của sáu căn trước sáu trần. Khi mà mình đam mê thích thú là Tham. Chán nản bất mãn chống đối thì muốn lìa bỏ, muốn trốn chạy cái đó là Sân. Thì khi nói gọn á, thì Đức Phật dạy phiền não dưới hai: Thích và Ghét, Tham và Ưu, ôm ôm ấp và xô đẩy chỉ vậy thôi. Hai ông này ở đâu ra thì rút cuộc, cần phải nói thêm Vô Minh. Vô Minh là cái gì? Có nhiều định nghĩa lắm. Có nhiều định nghĩa lắm. Một là Vô Minh ông Tứ Đế. Tôi nói hoài nếu tôi cũng nản rồi (Bây giờ tôi nói qua cách khác).

Do Vô Minh không có thấy rằng:

- Tất cả Nhân xấu bất thiện đầy đều dẫn đến quả khổ. Cái này là chán đã đành rồi.

- Tất cả Nhân lành dẫn đến quả lành. Mà những quả lành đó đó mình thường thức nó đó trong đam mê thì có tội. Mà chẳng những vậy không có quả lành nào đứng yên mà không có sanh diệt chớp tắt. Bản thân nó thì không bền rất là mong manh, mà đam mê trong đó lại có tội. Như vậy thì thôi cũng đáng quá, làm lành nó tạo ra cái quả lành, mà quả lành nó lại có hai khía cạnh rất là quan trọng. Một là luôn luôn vô thường. (Đúng là quả lành quả xấu đều luôn vô thường). Nhưng mà thấy ông xấu mình chán nó quá, cho nên mình không thêm nói tới khía cạnh vô thường của nó đây nha. Bây giờ đây giờ mình đang nói cái quả lành đó. Đẹp giỏi giàu, gia đình như ý, rồi sao nữa? Được bao lâu?. Được bao lâu?. Cái điều kiện mà mà để có được sự hạnh phúc đó thì khó khăn vô cùng, mà rất nhiều thì đã nhiều mà còn khó. Còn cái điều kiện để mình đau khổ á nó nhiều mà nó lại dễ. Trời đất ơi, muốn khổ không? Tôi bày cho khổ. À muốn khổ, bày cho khổ dễ lắm. Sơ ý cái là nó khổ liền. Sơ ý cái khổ liền. Trong khi nó muốn sướng, trời nó phải tính toán, rồi phải suy tư rồi phải hoạch định, rồi phải kế sách, rồi phải trừ tính bao nhiêu, rồi mới sướng được. Chứ còn muốn khổ tôi bà dễ đó.

Khổ Thân khổ Tâm nha. Bây giờ muốn bệnh không? Chắc bà con trong đây trên 18 tuổi hết phải không ta? Đâu ai muốn bệnh đâu. Thì muốn bệnh không dễ chứ bây giờ muốn khỏe khó à. Đang khỏe bây giờ muốn cho cho bệnh á thì vậy nó dễ giống như mà ăn hột dưa vậy đó. Mà đang bệnh mà muốn cho khỏe đó thì nó khó 1 tỷ lần. Bây giờ bị sỏi thận nè, tiểu đường nè, cao máu nè phải không? Rồi ba cái bệnh mà coi như nội tạng nè, gan, mật thận bao tử nè. Đang bệnh mà chuyển qua không bệnh nó khó lắm. Chứ bây giờ mà từ cái không bệnh mà chuyển qua bệnh nó dễ, dễ phải không?

Cho nên á, nếu mà mình gọi là có Huệ Căn chút thì cái nền tảng Tâm thức mình rất là ổn. Mình hiểu được mọi thứ như tôi vừa nói là ổn lắm. Nhưng mà nó xui một chỗ mình không có thấy. Cho nên cái Phản ứng Tâm lý của mình á, trước sáu trần một là thích, hai là ghét, một là thích, hai là ghét, một là thích, hai là ghét.

Mình phải hiểu là cả Nhân xấu, Quả xấu đều là tạo ra quả mà Quả khổ, Quả xấu á thì khỏi nói. Còn cái Quả tốt á thì nó cũng là mong manh và mình hưởng không được bao nhiêu, hưởng đó là có tội. Mình có nhan sắc cho vui vậy thôi chứ mình đam mê nó, là không được. Mình đam mê trong tài sản, đam mê đo quyền lực, đam mê kiến thức là không được, khổ vậy đó.

Hiểu vậy thì nó khá quá, đặng này lại không hiểu. Cho nên mình có cái phản ứng hợp lý rất là Bất Thiện, rất là thích và ghét. Thì cái phản ứng Tâm lý đó được gọi là gì ta? Hành Uẩn. Hành Uẩn.

Bây giờ muốn nắm vững cái năm Uẩn đó chúng ta làm ba chuyện.

- Thứ nhất chép suốt chép suốt.

- Thứ hai phải tìm những cái nguồn tài liệu cho ngon lành phải không? Tên khả tính.

- Cái thứ ba này quan trọng nè. Cái thứ ba này á là một cái lời dặn dò mà tanh nồng cái mùi máu oan trái. Cái lời giảng thứ ba này, tanh nồng cái mùi máu oan trái. Tôi vẫn vị pháp vong thân mà nói nha. Tanh nồng mùi máu oan trái. Đó là muốn học giáo lý mà có chánh kiến học đúng và học nhiều á. Làm ơn tránh, Làm ơn tránh tránh. Tránh ba thứ thầy dốt, bạn dốt và sách ngụy thư.

Apocalypse. Apocalypse: ngụy thư

Thầy dốt là ông thầy không biết, mà vì tự ái à, không dám nhận mình không biết. Một là nói bừa. Hai là bài xích giáo lý, bài xích kiến thức (gặp gặp đúng cái thầy cỡ này là chết bà luôn nha). Hoặc là gọi là hạ cái vấn đề xuống, cần gì hạ vấn đề đem cái chuyện Phật pháp ra châm biếm. Và phải nói rằng, có tôi không có đếm nhưng mà tôi chỉ nhớ, có rất nhiều người mà tôi chỉ muốn gặp họ sau khi nói chuyện họ xong đó, tôi chỉ gặp họ một lần thôi, tôi không có gặp nữa. Bởi vì, anh cho tôi biết anh chơi với ai thì tôi sẽ nói con người của anh như thế nào.

Học giáo lý, tìm đến với Thầy á không vì Pháp mà vì cái tiếng tăm của thầy, vì ngoại hình của thầy, vì cái gì đó của thầy... mà không vì cái Phật pháp. Mình tới mình nhớ ông thầy ông nói đúng mà ông làm sai, thì ông có cái để mình nghe mà không có cái để mình nhìn. Ông thầy làm đúng nhưng mà không có gì để nói thì ông có cái để mình nhìn mà không có cái để mình nghe. Còn nếu ông thầy có cả hai vừa vừa có Đạo hạnh mà vừa có Kiến thức. Thì cứ ông vừa có cái để mình nghe có cái để mình nhìn. Còn ông không có cái gì hết thì ông không có cái gì để mình nghe và không có cái gì để mình nhìn và nhớ cái đó.

Bạn bè cũng vậy.

Rồi Ngụy thư là sao? Dầu đó là internet online hay là sách in. phải xác định nguồn gốc của nó, nhất là của tác giả đời sau. Tha hồ tụng tác, tha hồ tụng tác. Viết tùm lum, viết không có trích dẫn, viết không có cội nguồn căn cơ. Làm ơn nhớ, phải có cái đó. Nếu mà muốn có được cái gọi là khả năng, mà gọi là sống đạo ngon lành, cũng có cái khả năng học giáo lý cho ngon lành và 90% người tôi gặp không có khả năng này. Không có khả năng, không có khả năng chọn lọc gọi là Minh Sư Thiện Hữu và Kinh Sách khả Tín. Không biết thế nào là Tà Sư Ác Hữu và Ngụy Thư đáng ngờ. Còn không biết Tà Sư Ác Hữu, Ngụy Thư đáng ngờ.

Không biết, thì đời tôi. Năm nay tôi già, năm nay tôi gần 60. Tôi trải qua nhiều cái cung bậc cảm xúc lắm. Có lúc tôi thấy tôi buồn, tôi thấy mình có thiện chí, mình không giúp được gì cho người khác. Cái lúc tôi chỉ tôi bực, tôi nói sao cũng đời sao chúng sanh sao nó kỳ vậy ta? nó có cái đầu để đội nón, có lỗ tai để đeo kiếng. Nhưng mà tới cái bước thứ ba này tôi lại khác. Tôi rất là hờ hững rất là lạnh lùng, mà đôi lúc nó còn có một chút lén lén, nó còn có cái chút thích thú. Tôi nói rằng đang nói nghiêm túc á. Bên cạnh nó lạnh lùng á, đôi lúc nó còn chút thích thú thú là. Vì ba lẽ.

Nhìn thiên hạ mà đi học đạo mà theo cái cái nào trạng đó đó. Tại sao thích thú nói ra nó ích kỷ. Nhưng mà đó là sự thật là mình mới thấy à, thì ra phải Đại Duyên Đại Phước mới hiểu đúng Phật pháp, đâu phải cỡ nào cũng cũng đến được với Phật pháp (mình nghĩ vậy mình thấy khoái). Cái khoái thứ hai nữa đó, nếu mà đời này đó mà Công Đức và Tri Kiến nó không có tương đồng thì đời sau rất là khó gặp lại. Mà những người này đó mình nhìn kỹ từng người đó, mình thấy mấy người này không gặp tốt hơn. Mà nhờ bây giờ mà họ như vậy là cái cơ hội gặp lại nhau rất khó. Nghĩ là như nó thích đồ vui lắm, đáng lén lén nó vui.

Thì như tôi vừa nói cái vui thứ nhất là thấy rằng chánh pháp không phải gì không phải là dễ học đấy. Không phải ai cũng có cái cái cái Phước đó. Thứ hai là những người như vậy mình không có cơ hội gặp lại. Bây giờ già rồi. Thứ ba là khi mà mình có một cái nhìn mà phũ tay như vậy, dù áo như vậy rồi về cuộc đời thì tự nhiên mình thấy rằng mình nhẹ hẫng đi. Nhẹ lắm. Mình nhẹ lắm mình không còn có trách nhiệm nữa. Cảm giác nó đã lắm.

- Thí dụ như không có gì để sướng cho bằng từ chối một lời mời đó nó đã lắm. Cái cảm giác nó rất là đã sung sướng. Chứ ghê nhất á, là ừ ừ xong rồi. Cụ bị hành lý, rồi ra máy bay đi sớm, đi khuya, rồi tới chỗ đó, ăn uống thất thường, phòng ốc không có, rồi khổ lắm phải không? Rồi đưa vô cái phòng không như ý, rồi mời một thứ Trà không như ý, rồi bữa ăn thì cà trật cà vuột. Đấy mình không có là phải làm khó, nhưng mà phải nhìn nhận là không phải cái gì cũng vậy. Một chuyến đi vậy nó khổ dữ lắm luôn, cái mình được là cái gì cái mình được là cái gì? Không lẽ bây giờ mình khai ra mình đi dạy kiếm tiền. Xin lỗi nha, bạc cắc không hà...

Cho nên, là muốn hiểu cái này là ơn nhớ giùm Ba chuyện là: Tránh tà sư, ác hữu, nguy thư đáng ngờ.

Rồi chốt lại sáng nay chúng ta học về Hành Uẩn là vậy đó.

Tức là tùy thuộc vào cái tiền nghiệp quá khứ, mà kiếp này chúng ta có cái Sắc Uẩn như thế nào đấy. Bản Thân mình cái sức khỏe như thế nào? Sáu giác quan của mình có ổn không? Có bị mù bị điếc gì không? Rồi thêm nữa là do cái tiền nghiệp quá khứ mà năm Trần của mình bây giờ nó ra sao. Năm trần vật chất á nó ảnh hưởng lắm nha. Rồi thứ nhất là cái sắc Uẩn. Sắc Uẩn bản thân sáu căn mình có ok hay không? Rồi năm trần mà mình đón nhận có ổn hay không. Chứ mình ở trong cái căn nhà mà cấp bốn, mà khu ổ chuột ồn ào nóng bụi. Thì mình thấy là năm căn thì không có gì nhưng mà năm trần của mình có vấn đề. Mà năm trần có vấn đề thì sao ta? Hà? Chặn đứng cái khả năng nhận thức và tư duy, dễ sợ lắm. Chặn đứng cái khả năng là thực hiện Công Đức ghê đó. Chỉ riêng Sắc Uẩn thôi. Đó rồi Tướng Uẩn đó, rồi Thọ Uẩn.

Do cái tác động của tiền nghiệp quá khứ và cái tác động của cái Tâm lý hiện tại. tức là vì nền tảng Tâm thức ấy mà chúng ta sống nhiều với cảm thọ nào. Dễ chịu hay khó chịu, vui hay buồn. Cái này rất là quan trọng. Nó chính là chất lượng của đời sống. Chính cái chất lượng của đời sống nó quyết định chúng ta là người như thế này. Mà thấy con dòi nó khác con chó, mà con chó nó khác con trâu. Con trâu ngoài đồng nó không có giống con con con con con gọi là con hươu, con heo ngoài đường, nó không có giống con hươu ngoài đèo, bên đèo.

Quý vị thấy không nó khác nhau khác nhau nhiều lắm. Rồi đó là mình thấy đó là là buồn quá, giận quá, sợ quá đó. Mấy cái đó nó chặn đứng cái khả năng tư duy mình cho cái thọ Uẩn rất là quan trọng.

Thứ ba là cái Tướng Uẩn, do cái tiền nghiệp và khuynh hướng Tâm lý nhiều đời, bây giờ mình biết nhiều hay là biết ít. Cái khái niệm, cái nhận thức, cái kinh nghiệm của mình về đời sống này nó ra sao? Hồi ức, kiến thức, kinh nghiệm và khái niệm bốn cái này của mình nó ra sao? Chính bốn cái này nó quyết định con người của mình nó thuộc về cái nhóm nào, mình ngồi cái chiếu nào ở trong cái cuộc đời này và cái lộ trình trước mặt sẽ đi về đâu.

Cái Tướng Uẩn nó lớn chuyện lắm chứ không phải không? Lớn chuyện cực kỳ bởi vì mình thấy rõ ràng có rất nhiều người Phật tử rất nhiều và rất nhiều. Tùy thuộc vào cái cách hiểu Phật pháp của họ. Gặp ai?, gặp thầy như thế nào?, gặp bạn như thế nào?. Kinh sách họ đọc mỗi ngày, tụng và đọc mỗi ngày là cái gì?

Xui mà gặp cái ông thầy mà xin lỗi nha, vừa dốt mà vừa tham á. Tham tiền, tham sắc, tham tham tiếng, tham quyền là chết. Có đời nào mà ông gặp, ông gan mà ông nhận mà ông dốt không? Có đời nào mà ông gan mà ông nói ông không biết không? Một là ông đẩy đưa cho mình đừng có học nữa. Còn hai là ông nói bừa cho mình chết luôn. Xong cái kiếm tiền của ông thôi, còn mình đi về đâu mặt xác.

Tôi rất sung sướng khi tôi nói ra cái chuyện này. Tôi nhìn thấy quý vị mà u mê cực kỳ sung sướng. Thấy đây do cái là cái tiền nghiệp của hướng Tâm lý và môi trường sống là mình thấy năm Uẩn của mình đó vậy đó.

Rồi qua tới Hành Uẩn. Do cái nên của ba cái Uẩn trước. Do cái nên của ba cái Uẩn trước, mà cái Hành Uẩn của mỗi người, cái khả năng thiện ác của mỗi người khác nhau.

Chúng ta sanh ra về mặt sinh học vì tay chân chúng ta có giống nhau. Nhưng mà trong thực tế đó nó nằm ngoài cái lý thuyết, ngoài lý thuyết sinh học, đó là gì? Là chúng ta có tay thuận và tay không thuận. Đó là 800 lý do mà mỗi người thuận tay nào. Nó nhiều lắm. Ngoài những cái chuyện mà nó hơi khó tin, thí dụ như cái ấn tượng Tâm lý của quá khứ, tiền kiếp gì mình không nói. Nhưng mà cái hiện tại là do cái bồng bế. Cái người có nhiều khi cái người bồng bế mình á cũng nó là một trong những thôi nha chứ tôi không nói tất cả tôi, không nói tất cả. Tôi nói một trong những do cái người bồng bế mình họ thuận tay nào thì khi mà họ bế mình á họ mới nhét một tay của mình vào trong họ chỉ cho mình hoạt động một tay còn lại thôi tại họ bế kiểu nào tôi không biết mà họ bế sao mà nguyên cái tay trái mình nó bị nhốt. Quý vị hiểu chữ bị nhốt không nhốt trong nó kẹp giữa Thân mình của mình của họ. Mình chỉ còn có cái tay phải để mình quơ quơ thôi, lâu ngày mình thuận tay phải hoặc là tay trái họ nhốt lại tay phải mình, thì tự nhiên mình thuận tay trái. Nhiều lý do lắm tôi nhắc lại nhiều, chứ không phải một nha.

Thì trong Tâm lý mình cũng vậy mình cũng có cái có cái thuận tay, có tay thuận phải, thuận trái. Thì Tâm lý á có người nó Thuận Thiện, Thuận Ác. Có người ác dễ lắm ác dễ lắm từ cái ác này qua ác kia từ cái thiện qua cái ác nói chung là từ đi về cái khác là họ đi lẹ lắm họ thuận tay trái mà tôi tạm gọi cái cái cái ác đó là tay trái đi ha bên tả đó thì ở lạ chỗ này. Bên tiếng Hán á bên trái gọi là Tả mà trong rất nhiều trường hợp chữ Tả nó chỉ cho cái sai cái gì mà tiêu cực sai sai quấy xấu xí thì nó dùng chữ Tả thì về là bên bên cánh tả gọi là Bàn Môn Tả Đạo. Có người kêu là bàn môn tả như nhưng mà đúng là tả đạo. Tả là bình thường nhánh trái mà trong chính trị mà bên bên bên phía cánh tả nó cũng có vấn đề. Mà ở trong tiếng Việt Nam mình cái chữ trái nó cũng có trái này cũng có nghĩa là sai, sai trái còn chữ phải nó cũng có nghĩa là đúng đắn.

Lạ lắm. Tiếng Mỹ có chữ Wright. Chữ W là người là bên phải mà cũng là Đúng đắn. Cho nên á trong một cái toilet ở Mỹ người ta để câu thể này: đàn ông hướng này bị đàn bà luôn wright. Wright là phải đó à, bởi vì đàn bà luôn đúng thì đàn thì cái phần còn lại là của đàn ông phải không? Cho nên nó để đàn ông hướng này nó vẽ mũi tên nó vẽ, nó không cần ghi nên chỉ để là vì quý bà đó forment always right. Vì quý bà luôn luôn là là đúng. Còn bên phía ông không cần ghi hết chỉ để cái mũi tên là hiểu rồi.

Và trong tiếng Latin có chữ Sinister cái chữ sinister nó cũng có hai nghĩa là bên phía trái mà cũng có nghĩa là sai lầm, có nghĩa là bậy bạ. Cái người mà tiểu Nhân á cái thứ mà ác Nhân tiện Nhân gọi là Sinister thì mình á là mình thuận thuận cái tay thuận tay trái.

Thí dụ ta đang ví dụ ví dụ nha chứ đừng có đừng có vô ném đá nói: ông nói mấy người thuận tay trái là mấy người xấu, không phải. Ta đang ví dụ người thì có thuận tay trái tay phải và Tâm lý thì có thuận thiện với thuận ác. Đây có người thì coi như là ác rất nhanh. Từ ác này qua ác kia, từ sân này qua sân kia, từ tham qua tham, từ tham qua sân, từ sân qua tham làm lẹ lắm như ánh sáng. Rồi từ thiện mà chỉ và bất thiện cũng tốc độ ánh sáng. Đó là thuận, mấy người là thuận bên phía ác. Mà thuận bên phía thiện là sao? Cái này cực hiếm nha. Hiếm lắm luôn. Từ Thiện qua Thiện thì hơi hơi dễ một tí. Chứ còn từ Sân mà chuyển qua Thiện á. Từ đang bực mình mà tư duy sao mà có lòng thương người, đang kẹo đang bùn xin mà nghĩ sao mà trở nên hào sảng, nó khó lắm, khó phải không? Rồi cho nên mình thuận là mình thuận là thuận người tay trái thôi. Thế là là, từ thiện, từ ác mà qua ác rất là nhanh. Mà từ thiện qua thiện, từ ác qua thiện rất là chậm. Thậm chí không làm nổi. Thì cái hành Uẩn mình là cái đó đó, khả năng thiện ác mỗi người.

Rồi đúng ra tôi giảng luôn cái Thức Uẩn mà Thức Uẩn nó sâu quá đi sâu quá cho nên cái thức Uẩn mà mà giảng liền bữa nay nó uồn dữ lắm Uẩn tứ là là cái biết của giác quan nó rất là sâu. Giảng mà giảng sơ sơ giảng kiếm cơm giảng ăn đồ thì đỡ ẹt ha.

Và tôi nhắc lại lần nữa rất nhiều người ném đá tôi và ngày xưa họ ném tôi buồn, tôi giận, giờ tôi chỉ vui thôi.

Nên học giáo lý đi. Nên học giáo lý. Bởi vì tôi xin đoán chắc một điều là những cái người mà nghe cái này là bắt đầu đi hỏi hỏi hỏi sự phụ, mà có sự phụ nào chấp nhận nổi tôi hay không? Có không? Không có. Thế là kể cả những ai A Tỳ Đàm chính thống và không chính thống, những người mù tịt về A Tỳ Đàm cũng đều đứng về một phía liên minh và liên danh, chống. Ừ có rồi. Tùy duyên chúng ta là tùy gặp nhau ở đời trên cái biên đời đến cái sa mạc mình phải nói lên chữ Duyên. Mình học giáo lý làm sao để mình tìm thấy được sự kết nối giữa học và hành. Mình học giáo lý làm sao mà mình thấy được cái sự kết nối giữa ba Tạng. Mình học giáo lý làm sao mà mình thấy được cái sự kết nối giữa lời xưa và người nay. Còn mình học sao nó thành ra con vẹt không xài được, thì đáng buồn lắm.

Thấy bữa nay chỉ nói hết Hành Uẩn thôi. Không có nói nữa.

Thì tôi chỉ chốt lại một điều Hành Uẩn tức là: Y cứ vào cái khả năng Nhân lành Quả lành của đời trước, của tháng trước, của năm trước và vô lượng kiếp trước, kể cả ngày hôm qua và sáng nay. Của cái giờ đồng hồ vượt qua mà chúng ta có cái phản ứng Tâm lý khác nhau trước cái sáu trần.

Mà Luân hồi là gì? Luân hồi tức là cái phản ứng Tâm lý của mình trước sáu trần theo cái hướng bệnh hoạn. Hoặc là thích hoặc là ghét hoặc là thích hoặc là ghét chết rồi. Phản ứng chỗ đó là Luân hồi gọi là miệt mài và múc chỉ. Mà cái phản ứng cái phản ứng Tâm lý của cái người cầu giải thoát là gì? Trước mắt nói về Niệm thấy chỉ là thấy, nghe chỉ là nghe làm gì biết đó.

Còn nói về Tuệ thì biết rõ nó là do duyên mà có, rồi cũng mất đi. Biết rõ nó là một khối tổng hợp nó có mặt do vô số điều kiện. Nhớ hai chữ do vô số điều kiện và được tích hợp. và được tích hợp bởi vô số thành tố nhớ ha. Được tạo ra bởi vô số điều kiện và được tích hợp bởi vô số thành tố. Nhớ mấy cái này đó thì á là nếu mà thiếu hai cái này đó là cái phần Tâm lý của mình đó là bắt buộc phải bậc thiên. Buông cái này bắt cái kia, buông cái này bắt cái kia buông cái này bắt cái kia. Mà không học cái này nè là mai một làm sao đi tu thiên.

Và tôi nhắc lại lần nữa nói luôn những người tuyên truyền và bị tuyên truyền rằng: phải học giáo lý, sẽ có một ngày quý vị quên nó đi nhưng mà cái phản ứng Tâm lý của mình nó tốt hơn nha. Sẽ có một ngày mình quên nó đi. Nó đã vào máu mình rồi. Từ cái tiêu thụ nó chuyển qua cái tiêu hóa và cuối cùng nó tiêu dung phải không? À quên nữa. Tiêu dung dung dề dề đấy. Mà nhiều người cứ vung vung mà ngộ quá thì phát âm sai mà viết cũng sai mà phải một lần viết tới viết lui. Và ở đây tôi cũng van xin xin. Các vị viết không nổi đừng có viết, chánh tả mà viết không xong rồi đi chém lại như vậy hại bạn vị biết không người ta chửi tôi không còn cái non nước nào. Người ta thấy kỳ á, người ta đã biết nó là chết, đây ta tưởng là tôi viết đây, rồi xong đó có những người đó mà một là họ mắng cái thằng giảng và hai nữa là họ đem cái đó về họ học họ cũng chết, tại mình viết sai đó viết sai nó gây ra những cái hệ quả rất là tệ tệ lắm. Nó giống như các vị tương tượng công thức nấu ăn hoặc là một cái bài thuốc Nam mà các vị viết sai thì các vị biết nó ra tới cái gì đó không bài thuốc nam thay vì cái lá ổi chuyển qua lá điều mà lá điều chuyển qua lá mạn còn cái tình hình nó khác mà nhất là từ là là là rau mơ bộ chuyển mà lá bả đậu đó là chết, lá mã tiền là chết người ta nha chết rồi mình nấu ăn cũng vậy rồi hai muỗng muối, ba muỗng đường bốn muỗng nước mắm mà Quý vị làm ngược lại có phải chết người ta không nha. Cho nên á là tự xét là thấy không xong á thì thôi mình lưu là mình giết mình viết đừng quên vì giết viết tốt lắm viết để cho nó nhớ bài nhưng mà đừng có mà phổ biến nha. Mình phải có người bạn Thân mình nói ok tôi viết vậy nó vậy thấy ok không là mình mới post qua lần này mình trời sai be bết hại người hại mình nha.

Đó vì sáng nay tôi giảng Hành Uẩn hết rồi. Cái Thức Uẩn này tuần sau giảng. Tôi nhắc lại Hành Uẩn là vậy. Là phản ứng Tâm lý (chắc có vị mở ba cái sách A Tỳ Đàm đây không? thấy chỗ này định nghĩa quái đản vậy) là phản ứng Tâm lý của mình trước sáu Trần, khi mà mình gọi là phản ứng bằng cái Tâm xấu đó thì lúc đó có 14 Tâm Xấu Bất Thiện đi cùng, 14 cái thành tố Tâm Lý Tiêu Cực đi cùng,

Còn khi nào mình phản ứng bằng (mình đón nhận) bằng cái Tâm lý tích cực có nghĩa là lúc đó có 25 cái thành tố Tâm Sở Tịnh Hào nó đi cùng. Đó thấy chưa coi cái cái sách sách truyền thống, sách chính thống A Tỳ Đàm đó.

Hết

[21/12/2024 - 08:55 - anhlibrary]

nói theo từ trong kinh tôi nhắc lại là hai cái chữ [pali] cái từ đó trong Chánh Kinh Đức Phật dùng chứ không phải người đời sau dùng, [pali] là sống với sự tỉnh thức thường trực [pali] với trí tuệ thường tục. Thì với niệm và tuệ này nè thì mình thấy ra nhiều cái chuyện mà hỏi đó giờ mình không có ngờ. Thí dụ mình không có ngờ những cái chuyện sau đây:

- Thứ nhất, phải ghi nha, cái này phải ghi nha, cái này phải ghi, thứ nhất không có niệm và tuệ chúng ta không có ngờ đó, mình là một khối lắp ráp chứ không có gì là một hết, không có cái cục, cái hòn, cái khối, cái đồng nào mà gọi là thằng tèo, con Tí, con Lan, con Cúc, không có, mình là một khối tổng hợp.

- Thứ hai, không Niệm, không Tuệ đó mình không có biết rằng mình do các Duyên mà có, từ cái nụ cười, cái niềm vui, cái nỗi buồn của mình,

[bà con nào làm ơn tắt dùm cái mic, trời đất ơi, vô trong đây mà không biết cái luật chung, chết rồi, chết, chết rồi, những vị làm ồn như thế này là nằm trong hai hạng thôi: một là vào phá, hai đó là lần thân, mất trí nhớ, mà cả hai hạng này thì tôi nghĩ rằng vào chi phá thôi, mà trong room mình cứ từ bi nhận hoài, tôi đi mấy ngày nay tôi đi chỗ này chỗ kia, mấy ngày nay tôi không có ở nhà, người ta hỏi tôi cái room này. Tôi nhìn cái mặt tôi nói thôi cô về cô ngủ cho nó lành, thôi, không có nghe chi cho nó mệt, cứ nghe lại đi, chứ lóng nga, lóng ngóng, trời đất ơi mệt lắm, nha, rồi].

Chỉ có Niệm và Tuệ thì mình mới thấy... chắc ma nó vô nó phá, có. Lúc này tôi bị tấn công dữ lắm, lúc này bị phá dữ dội lắm.

- Thì không có Niệm và Tuệ mình không thấy mình là một khối tổng hợp.

- Không có Niệm và Tuệ mình không thấy mọi cái sướng khổ, buồn vui, thiện ác của mình là do vô số Duyên.

- Không có Niệm và Tuệ chúng ta không có thấy được mọi thứ luôn chớp tắt, chớp tắt và nguyên một cái chuỗi chớp tắt đó nó làm nên chúng ta. Chúng ta tưởng cái gì đó ghê gớm lắm, không có, nó chỉ là chuỗi chớp tắt, sóng và hạt, bên vật lý kêu sóng và hạt.

- Không có Niệm và Tuệ đó là không có thấy mình là một khối tổng hợp, không có thấy mình do duyên, không thấy mình là liên tục vô thường.

- Và cái cuối cùng mới ghê là không thấy mình ác nhiều hơn thiện và khổ nhiều hơn vui. Đó là tổng cộng mấy cái điều quan trọng vô cùng, không thấy mình vô ngã, vô thường, không thấy mình là rời rạc, tổng hợp, không thấy mình do duyên mà có, và cuối cùng không thấy mình cái Xấu nhiều hơn cái Tốt, Nhân Xấu nhiều hơn Nhân tốt, Quả Xấu nhiều hơn Quả Tốt.

Có nghĩa là cái Bất Thiện nó nhiều hơn cái Thiện, rồi cái Khổ, cái Buồn nó nhiều hơn là cái Sướng, cái Vui. Đề ý đi, tại vì thất niệm rồi cái nhớ lại mình cũng chưa 50 tuổi mà, mình chưa 40 mà, mình chưa 60 mà, là một. Rồi do thất niệm mình cứ ý y là nhan sắc mình ngó cũng được mà, sức khỏe cũng được mà, tài chánh cũng được mà, học thức cũng được mà. Nhan sắc, tài chánh, kiến thức, quan hệ xã hội cũng được mà, gia đình cũng được mà, nó làm cho một rõ mà, hứa luôn, cái đó tôi hứa, là có, làm một rõ mà. Chứ thật ra Chánh niệm là mấy cái không có cái chữ mà nào hết, không có một nửa chữ mà cũng không có nữa. Học thức, học thức học cái gì? Cái học của anh phải là cái học nào mà nó làm cho anh được an lạc và người khác an lạc, đời này an lạc, đời sau an lạc thì cái biết đó mới xứng đáng là cái học thức, chứ còn anh mà anh chuyên ngành một cái gì đó, OK, anh có bằng cấp, tôi nể anh lắm, quá xá nể luôn, nhưng mà nói nhỏ cho anh nghe nha. Tôi nể anh thôi, nhưng mà anh đừng có nên tự hào, tự phụ, bởi vì cái đó của anh nó chỉ là cần câu cơm thôi, cần câu giống cần câu cá vậy đó thì anh có cái cần câu cơm đó thôi. Chứ còn anh không có khả năng an lạc khi mà anh bị anh biết anh bị ung thư, anh biết anh sắp chết, anh đối diện với tuổi già và sự cô đơn, đối diện với thị phi, mấy cái đó là anh chết chắc, nhớ nha. Cho nên bỏ dùm tôi cái chữ mà, mình đẹp mà, mình giỏi mà, mình giàu mà, mình nổi tiếng mà, mình khỏe mạnh mà, mấy cái mà này chỉ cần có nửa tiếng là mất sạch. Các vị tin không? tai nạn nè, trọng bệnh bất ngờ nè, rồi chuyện bất trắc trong gia đình nè, chuyện bất trắc của mình, chuyện bất trắc của gia đình, chuyện bất trắc của đất nước, có, có đất nước. Ai biết đâu, chỉ trong cách đây 2 năm trước cái trận chiến Ukraine với Nga, biết bao nhiêu triệu người Ukraine đang ngủ say giấc ngon lành đâu biết gì đâu, tự nhiên thì thành lính đạn nó rớt vô ào ào, ầm ầm, xách đồ chạy không kịp mang theo cái gì hết, các vị đâu có biết cái chuyện đó, có cái thông báo nó mơ hồ lắm, có người tin, người không tin, cái người tin thì tôi không nói, có người không tin. Như 75, 1975 Việt Nam mình, nhiều người tới chiều 29, 30, còn ngồi dệt mùng mà, nghĩ rồi sẽ có một ngày đất nước thanh bình, rồi đâu có ngờ vợ chồng ly tán, nhà cửa, tài sản ban hành hết, rồi chồng tù tội rồi con cái hư đốn, bệnh hoạn, không có thuốc uống bản thân, bán tổng, bán tháo xuống tàu vượt biên, thực hiện một cuộc bỏ phiếu bằng chân, thí dụ vậy, mình đâu có biết. Cho nên các vị không biết mấy cuộc di tản của người Ukraine vừa rồi dễ sợ lắm, mấy đoàn tàu, lúc đó tôi đang ở bên Thụy Sĩ. Tôi trực tiếp tôi gặp một nạn nhân từ bên đó qua người việt, một nạn nhân. Mấy đoàn tàu, một đoàn tàu không biết bao nhiêu ngàn người mà không có chỗ ngồi, toàn là đứng thôi, 18 tiếng từ Kiev qua Berlin, 18 tiếng, tức là đâu phải chạy suốt, chạy rồi nó trực trặc, rồi phải ngừng, rồi đổi tàu, ngừng rồi suốt 18 tiếng như vậy từ Kiev của Ukraine đi về Berlin của Đức, đứng, rồi tôi buộc miệng tôi hỏi thôi, tôi hỏi vậy chuyện bài tiết sao? cái họ nhìn sừng tôi giống như họ như ngạc nhiên, thưa Sư thì Sư biết mà, chỉ có đứng thôi, đứng chen thôi, suốt 18 tiếng thì Sư có tưởng tượng, đứng thôi, ngồi còn không có thì làm sao mình đòi thêm những nhu cầu khác được, 18 tiếng, tức là trong mấy cái toa tàu đó cái mùi của nó là kinh hoàng luôn, mà trước đó có 2 ngày, có ai ngờ đâu, ai ngờ mọi sự giờ cuối nó kinh khủng như vậy.

Cho nên không có Niệm và Tuệ mình không có ngờ. Mấy chuyện đó không ngờ thế giới này nè, bản thân mình, nói bản thân mình trước đi không có ngờ bản thân mình là một khối tổng hợp, do nhiều

thứ nó tạo nên niềm vui nỗi buồn, do nhiều thứ nó tạo nên sức khỏe, nhan sắc, đó là khối tổng hợp do nhiều thứ.

- Thứ nhất mình là khối tổng hợp.

- Thứ hai là mình do duyên, do vô số duyên, thiếu một cái là không có.

- Thứ ba là mình liên tục sanh diệt, liên tục sanh diệt, mình không có đứng yên, mình là một dòng chảy

- Và thứ tư là mình cái xấu nhiều hơn cái tốt, nhân xấu nhiều hơn nhân tốt, quả xấu nhiều hơn quả tốt. Có nghĩa là mỗi một giờ đồng hồ trôi qua, cái bất thiện của mình nó nhiều hơn cái thiện mình là không biết bao nhiêu lần, tùy người, có người nó nhiều hơn 100, có nhiều người hơn 80, 90 lần gì đó ai biết, tùy. Rồi cái quả xấu để lại cái buồn, cái khổ nó cũng nhiều hơn cái kia. Thì mình thất niệm, mình tưởng vui, thí dụ như bây giờ mình có tiền, mình có tí nhan sắc, cái nhan sắc đó thật ra nó là một chuyện chủ quan, mình nghĩ mình đẹp thôi chứ còn cũng không chắc là đẹp, mình nghĩ mình giỏi chứ thiệt ra trong mắt thiên hạ mình đâu có giỏi, rồi mình tưởng mình giàu chứ trong mắt thiên hạ mình nhiều khi bữa ăn, một bữa ăn của người ta mình ăn tháng, thí dụ vậy, khó nói lắm, khó nói lắm. Cho nên mình thấy mình giàu, mình khỏe, mình đẹp, mình tưởng mình giỏi rồi là ngon lành, chứ khó nói lắm.

Rồi bây giờ tiếp theo là tôi đánh một cái vòng cho bà con, nói về 5 Uẩn trước. Rồi bây giờ mình nói về Sắc, rồi Thọ, rồi Tưởng.

Giờ qua tới Tưởng nè, là bao nhiêu kiến thức, hồi ức, kinh nghiệm, khái niệm của mình. Kiến thức, hồi ức, khái niệm, kinh nghiệm, mấy cái này toàn bộ nó nằm trong cái gọi là Tưởng Uẩn, Tưởng Uẩn hết, rồi mình tưởng mình học cái này, cái kia mình biết mình hay, chứ thật ra mỗi đời, mỗi đời sống, mỗi kiếp sống trong cái dòng chảy luân hồi đó mình có vô vàng những thứ kinh nghiệm khác nhau và những kinh nghiệm đó đa phần là chủ quan, đa phần là chủ quan. Mà mình nghe cái chủ quan là mình sai không được rồi, đấy. Đa phần là chủ quan, rồi trên cái nền đó mình mới nhận xét, cảm thụ thế giới. Trên cái nền tảng của Tưởng Uẩn đó, trên cái nền tảng kiến thức, hồi ức, kinh nghiệm, khái niệm mình cảm thụ, mình nhận xét thế giới, mình đón nhận thế giới, đấy. Thì nói vậy bà con hiểu rồi: The World is what you see, thế giới là chính là cái gì mà anh nhìn thấy, đấy. Mình thất học, mình nhà nghèo, mình bệnh, gia đạo thì trục trặc, sức khỏe thì có vấn đề, tài chánh thì thôi không ra chi, kiến thức thì còn lá me. Khi mà gom hết những cái này lại mình nhìn thế giới này nó kỳ lắm, kỳ lắm. Mình đi lang thang trong một con phố hoa lệ, nhìn nó tức tối, nó ganh tỵ, nó căm thù, nó dữ lắm, kỳ lắm. Nó càng đẹp, nó càng thơm, nó càng xịn sò chừng nào mà mình nhìn càng ghét, tại vì mình cái gì cũng không, cái gì mình cũng không. Buổi tối từ trong Bệnh viện Ung Bướu ra với cái giấy xét nghiệm kết quả cực xấu, trong túi thì không có tiền đủ mua khúc bánh mì, bà xã hoặc ông xã mình thì kêu hoài không được mà nghe bạn nó đồn hình như lúc này ngoại tình, con thì thôi, con gái thì thôi mê trai, con trai thì mê gái, rồi bài bạc, chích hút, nghiện ngập, chơi game, trà đĩnh tửu điếm. Thì lúc đó với tất cả những cái này nó dồn lại thành một đống TƯỞNG UẨN. Các vị nhìn ra cái phố nó kỳ dữ lắm, nó nản, ở bên Việt Nam thả ra cái phố Nguyễn Huệ, Đồng Khởi, Nguyễn Thị Minh Khai nhìn nó kỳ lắm. Qua tới bên Mỹ đem về cái khu ở New York, đây về bên cái khu mà trù mật nhất của Cali, đưa qua Paris, Rome, Zurich, chỗ sang trọng nhất của thế giới, đi ra đó nó kỳ lắm mà trong túi không có tiền mà, trong túi không có tiền do tôi ví dụ thôi, trong túi không có tiền, bây giờ tôi đem tôi liêng quý vị đó, quý vị nghĩ làm sao? Nó càng sang nó càng mai mỉa, càng sang, càng giàu bởi vì cái sức của mình nó không có gì hết, mình trong khả năng mình không có gì hết, rồi, xong cái Tưởng Uẩn, tùy thuộc vào cái nền của Tưởng uẩn đó mà mình nhận thức thế giới, mình tưởng mình ngon chứ nó lạt lắm, rồi.

Bây giờ qua tới HÀNH UẨN. Hành Uẩn là toàn bộ khía cạnh Thiện Ác của mình. Tôi nói các vị có một cái ví dụ tôi nói hoài đó là cây mía từ ở trên cái ngọn lá không, tuột xuống từ từ từng mắc, từng lóng, mắc, lóng, mắc, lóng, mắc, lóng, xuống tới gốc đúng không? tới chum rễ đúng không? rồi, thì nguyên cái đó mình gọi là cây mía đúng không? nguyên cái đó từ trên cái ngọn lá non xuống tới cái gốc mình gọi là cây mía, cây mía, tính luôn cái gốc mà rễ bù xù như râu ông già đó, vậy gọi là cây mía. Chặt lấy ra khỏi mặt đất mình gọi là cây mía. Mà trong cây mía có chỗ đó, mình ăn được và có chỗ mình không ăn được, phần này không quan trọng, phần này mới quan trọng nè, trong nguyên cái cây mía đó nó có cái chỗ lưu trữ cái chủng tử cho đời sau, bản thân nó là sức sống tiếp nối cho

cái thể hệ kế tiếp đó là cái gì? Là cái mắc, đây, là cái mắc, cái mắc và mình chặt cây mía ra từng khúc mía mình ghim xuống đất thì quý vị hiểu liền cái chỗ nào mà nó ra cây mới. Hoặc là thí dụ như bên đây bà con nào nhà quê, nông thôn thì biết tôi nói cái gì? Bà con biết là nguyên một cái đồng cỏ khô, đã nói cỏ khô là mình thấy khô có nghĩa là không có mầm sống. Nhưng mà không, nguyên đồng cỏ khô đó có cái chỉ cần tưới nước lên là nó bèn ra cái mầm, nó nhú lên cái mầm sống mới. Ngay cả cái chuyện mà bà con không có ngờ, là cái nước sông, nước sông, nước ao, mình múc nó lên mình tạt lên chỗ nào đó, trong đó có vô số cái mầm sống trong đó, mấy cái hạt giống, hạt giống của cây này, cây kia, nó nằm trong nước, bởi vì cái diện tích của nước trên hành tinh này nó rất là lớn lắm. Cho nên nó là cái mầm hừng bao nhiêu cái hạt giống trong đó mình không có biết thì nhiều khi không đủ điều kiện thì mấy cái hạt giống đó mất luôn, chết luôn. Còn hễ đủ điều kiện đem lên bờ một phát là nó bèn là ra cái chủng mới. Xong chưa?

HÀNH UÂN cũng vậy, trong nguyên cái khối 5 Uân này nè, khối tổng hợp của 5 Uân này nè, kêu chung là 5 Uân nhưng mà trong đó riêng cái anh mà HÀNH UÂN, anh giống như cái mắc vậy, cái mắc mía, ảnh chính là cái phần thiện ác. Thiện ác này ở đâu nó ra? Nó là không phải không có chỗ chứa mà nó là cái thói quen, cái thói quen của rất là nhiều đời, nó tạo ra cái gọi là nền tảng tâm thức và phản ứng tâm lý. Mấy cái chữ này bà con phải nhớ thuộc lòng, nền tảng tâm thức rồi hình thành nên là phản ứng tâm lý. Nền tảng tâm thức có nghĩa là khuynh hướng tâm lý đó, tức là tự nhiên 6 căn nó gặp 6 trần ở người ta thì người ta vui, nhìn cảnh đó người ta vui. Còn mình tự nhiên mình nhìn cảnh đó mình sợ, mình giận, mình buồn, chán đời. Buồn, giận, sợ, chán, nghe kịp không? mà người ta vui. Hoặc có nhiều khi mình vui, mình nhìn cái 6 trần đó mình vui, nhưng mà người ta lại buồn, giận, sợ, chán, cái cảnh đó. Cảnh đó làm cho người ta giận có, người ta buồn có, người ta giận, người ta sợ có, người ta chán có, lạ vậy đó. Thì do cái nền tảng tâm thức nó dẫn đến cái phản ứng tâm lý của 6 căn trước 6 trần. Thì khi mà mình đam mê thích thú là Tham. Chán nản, bất mãn, chống đối muốn liả bỏ, muốn trốn chạy cái đó là Sân. Thì khi nói gọn, Đức Phật dạy rằng phiền não chỉ có hai thôi:

- Thích và ghét,
- Tham và ưu,
- Ôm ấp và xô đẩy. Chỉ vậy thôi.

Thì hai ông này ở đâu nó ra? thì đúng là cần phải nói thêm do Vô Minh. Vô minh là cái gì? Có nhiều định nghĩa lắm, có nhiều định nghĩa lắm. Một là vô minh trong Tứ Đế, tôi nói hoài riết tôi cũng nản quá, bây giờ tôi nói qua cái khác. Do vô minh không có thấy rằng tất cả nhân xấu, bất thiện, nó đều dẫn đến quả khổ, cái này chán đã đành rồi, tất cả nhân lành dẫn đến quả lành, mà những quả lành đó mình thường thức nó trong đam mê thì có tội, mà chẳng những vậy không có quả lành nào mà đứng yên mà không có sanh diệt, chớp tắt. Bản thân nó thì không bèn rất là mong manh mà đam mê trong đó lại có tội. Như vậy thì thôi cũng đáng quá, tâm lành nó tạo ra cái quả lành mà quả lành nó có hai khía cạnh rất là quan trọng:

- Một là luôn luôn vô thường, đúng là quả lành, quả xấu đều vô thường, nhưng mà cái ông xấu mình chán nó quá đi cho nên mình không thèm nói đến khía cạnh vô thường của nó chi. Bây giờ mình đang nói cái quả lành: đẹp, giỏi, giàu, gia đình như ý, rồi sao nữa? được bao lâu? được bao lâu? Cái điều kiện mà để có được cái hạnh phúc đó thì khó khăn vô cùng mà rất nhiều, đã nhiều mà còn khó. Còn cái điều kiện để mình đau khổ nó nhiều mà nó lại dễ. Trời đất ơi, muốn khổ không? tôi bày cho khổ. Muốn khổ tôi bày cho khổ, dễ lắm, sợ ý cái là nó khổ liền, sợ ý cái là nó khổ liền. Trong khi đó muốn sướng đó trời ơi nó phải tính toán, nó phải suy tư, nó phải hoạch định, nó phải kế sách, nó phải trù tính bao nhiêu nó mới sướng nổi, chứ còn muốn khổ, tôi bày cho dễ lắm. Khổ thân, khổ tâm, nha. Bây giờ muốn bệnh không? chắc bà con đây trên 18 tuổi hết rồi đâu có ai muốn bệnh đâu. Thì muốn bệnh không? dễ lắm, chứ bây giờ muốn khỏe khó. Đang khỏe mà bây giờ muốn cho bệnh thì nó dễ giống như là ăn hột dưa vậy đó. Mà đang bệnh mà muốn cho khỏe thì nó khó 1 tỷ lần, bây giờ bị sỏi thận nè, tiểu đường nè, cao máu nè, rồi ba cái bệnh mà coi như nội tạng nè, gan, mật, thận, bao tử nè, đang bệnh mà chuyển qua không bệnh nó khó lắm. Chứ bây giờ mà từ cái không bệnh mà chuyển qua bệnh nó dễ, dễ lắm.

Cho nên là nếu mà mình có huệ căn một chút thì cái nền tảng tâm thức mình rất là ổn, mình hiểu được mọi thứ như tôi vừa nói là ổn lắm. Nhưng mà nó xui một chỗ là không có thấy. Cho nên cái

phản ứng tâm lý của mình trước 6 trần một là thích, hai là ghét, một là thích, hai là ghét, một là thích, hai là ghét. Chứ nếu như mình hiểu như vậy, mình hiểu là cả nhân xấu, quả xấu đều là tạo ra quả mà quả khổ xấu thì khỏi nói, còn quả, còn quả tốt thì nó cũng mong manh và mình hưởng không được, hưởng là có tội. Mình có nhan sắc cho vui vậy thôi chứ mình đam mê trong đó là không được, đam mê trong tài sản, đam mê trong quyền lực, đam mê trong kiến thức là không được, khổ vậy đó. Nếu hiểu vậy thì nó khá quá, đằng này không hiểu cho nên mình có cái phản ứng tâm lý rất là bất thiện thích và ghét. Cái phản ứng tâm lý đó được gọi là gì ta? HÀNH UẨN, HÀNH UẨN. Bây giờ muốn nắm vững cái 5 Uẩn, chúng ta làm 3 chuyện:

- Thứ nhất, chép xuống, chép xuống.

- Thứ hai, tìm những cái nguồn tài liệu cho ngon lành, cho khả tín.

- Cái thứ ba là quan trọng nè. Cái thứ ba này là một cái lời dặn dò mà tanh nồng cái mùi máu oan trái. Cái lời dặn thứ ba này tanh nồng cái mùi máu oan trái. Tôi vẫn vị pháp vong thân mà nói, nha, tanh nồng cái mùi máu oan trái. Đó là muốn học giáo lý mà có chánh kiến, học đúng và học nhiều, làm ơn tránh, làm ơn tránh, tránh 3 thứ: thầy dốt, bạn dốt, và sách nguy thư apocalypse, apocalypse nguy thư, nha.

- Thầy dốt là ông thầy không biết mà vì tự ái, không dám nhận mình không biết: Một là nói bừa.

Hai là bài xích giáo lý, bài xích kiến thức. Đó, gặp đúng cái thầy đó là mình chết bà luôn nha. Hoặc là hạ cái vấn đề xuống, cần gì? đem cái chuyện Phật pháp ra châm biếm, đó. Và phải nói rằng tôi không có đếm nhưng mà tôi chỉ nhớ có rất nhiều người mà tôi chỉ muốn gặp họ sau khi nói chuyện họ xong, tôi chỉ muốn gặp họ một lần thôi, tôi không có gặp nữa. Bởi vì Tây nó có nói thế này: “anh cho tôi biết anh chơi với ai, thì tôi sẽ nói con người của anh như thế nào”. Học giáo lý mà tìm đến với Thầy không vì Pháp, mà vì cái tiếng tăm của Thầy, vì ngoại hình của Thầy, vì cái gì đó của Thầy mà không vì cái Phật pháp.

Mình tới mình nhớ ông Thầy ông nói đúng, mà ông làm sai, thì ông có cái để mình nghe mà không có cái để mình nhìn.

Ông thầy làm đúng, nhưng mà không có gì để nói, thì ông có cái để mình nhìn, mà không có cái để mình nghe.

Còn nếu ông Thầy có cả hai, vừa có đạo hạnh mà vừa có kiến thức, thì ông vừa có cái mình nghe, vừa có cái để mình nhìn.

Còn ông không có cái gì hết thì ông không có cái gì để mình nghe, và không có cái gì để mình nhìn. Nhớ cái đó.

- Bạn cũng vậy.

- Rồi nguy thư là sao? Dầu đó là Internet, online hay là sách in, phải xác định nguồn gốc của nó. Ôn nhất là của tác giả đời sau tha hồ tụng tán, tha hồ tụng tán, viết tùm lum, viết không có trích dẫn, viết không có cội nguồn, căn cơ, nhớ. Phải có cái đó.

Nếu mà muốn có được cái gọi là cái khả năng mà gọi là sống đạo ngon lành, cũng có cái khả năng học giáo lý cho ngon lành, phải nhớ cái đó.

Và 90% người tôi gặp không có khả năng này. Không có khả năng, không có khả năng chọn lọc gọi là mình sư thiện hữu, và kinh sách khả tín, họ không biết thế nào là tà sư, ác hữu, và nguy thư đáng ngờ họ không biết. Tà sư, ác hữu, nguy thư đáng ngờ, họ không biết. Thì hồi tôi... đời tôi năm nay tôi già, tôi gần 60, tôi trải qua nhiều cái cung bậc cảm xúc lắm. Có lúc tôi thấy tôi buồn, tôi nghĩ mình có thiện chí, mà mình không giúp được gì cho người khác, cái lúc đó tôi chuyển qua tôi bức, sao cuộc đời chúng sanh nó kỳ vậy ta, nó có cái đầu để đội nón, nó có lỗ tai để đeo kiếng, đeo kính. Nhưng mà tới cái mức thứ ba này tôi lại khác. Tôi rất là hờ hững, và lạnh lùng, mà đôi lúc nó còn có một chút lén lén nó còn có một chút thích thú. Tôi đang nói nghiêm túc. Bên cạnh cái lạnh lùng có chút thích thú. Thích thú vì ba lẽ: nhìn thiên hạ mà đi học đạo mà theo cái nào trạng đó tại sao thích thú? Nói ra nó ích kỷ nhưng mà đó là sự thật, lúc đó mình mới thấy à thì ra phải đại duyên, đại phước mới hiểu đúng Phật pháp, đâu phải cỡ nào cũng đến được với Phật pháp mình nghĩ vậy, mình thấy khoái.

Cái khoái thứ hai, nếu mà đời này mà công đức và tri kiến nó không có tương đồng thì đời sau rất là khó gặp lại, mà những người này mình nhìn kỹ từng người đó mình thấy mấy người này cũng không gặp tốt hơn. Mà nhờ bây giờ mà họ như vậy đó, cái cơ hội gặp lại nhau rất khó, nghĩ vậy mà

nó thích, tôi vui lắm, lên lên nó vui, thì như tôi vừa nói: cái vui thứ nhất là Chánh Pháp không phải là dễ học, đây, không phải ai cũng có cái phước đó. Thứ hai nữa là những người như vậy mình không có cơ hội gặp lại, bây giờ già rồi. Thứ ba là khi mà mình có một cái nhìn mà phải tay như vậy, dù áo như vậy đó với cuộc đời thì tự nhiên mình thấy mình nhẹ hẳn đi, nhẹ lắm, mình không còn có trách nhiệm nữa, cảm giác đó đã lắm. Thí dụ như không có gì để sợ cho bằng từ chối một lời mời, nó đã lắm, cảm giác đó rất là đã, nó sung sướng, chứ ghê nhất là ừ, ừ xong rồi cụ bị hành lý rồi ra máy bay, đi sớm, đi khuya, rồi tới chỗ đó, ăn uống thất thường, phòng ốc không có rồi khổ lắm phải không? rồi họ đưa vô cái phòng không như ý, rồi mời một thứ trà không như ý, rồi một bữa ăn thì cà trệt, cà duột, đây. Mình không phải làm khó nhưng mà phải nhìn nhận là không phải cái gì cũng vậy. Một chuyến đi dài, nó khổ dữ lắm luôn. Cái mình được là cái gì? Cái mình được là cái gì? không lẽ bây giờ mình khai ra mình đi dạy kiếm tiền. Xin lỗi nha bạc các không hà, bạc các không à, rồi.

[Làm ơn tắt đèn cái mic].

Cho nên là muốn hiểu cái này làm ơn nhớ đèn 3 chuyện: Thứ nhất là tránh tà sư, ác hữu, ngục thư đáng ngờ.

Chốt lại, sáng nay chúng ta học về HÀNH UẨN là vậy đó, tức là tùy thuộc vào cái tiền nghiệp quá khứ mà kiếp này chúng ta có cái Sắc UẨN như thế nào, đây. Cái bản thân mình cái sức khỏe như thế nào? 6 giác quan của mình có ổn không? có bị mù, bị điếc gì không? đó, lại thêm nữa do cái tiền nghiệp quá khứ, mà 5 trần của mình bây giờ nó ra làm sao? 5 trần vật chất, nó ảnh hưởng lắm nha. Rồi, thứ nhất là SẮC UẨN, Sắc UẨN là bản thân 6 căn mình nó có OK không? Rồi 5 Trần mà mình đón nhận có ổn hay không? chứ mình ở trong một cái căn nhà mà cấp 4 mà ở khu ổ chuột ồn ào, nóng bụi, thì mình thấy là 5 Căn thì không có gì, nhưng mà 5 Trần của mình có vấn đề, mà 5 Trần có vấn đề thì sao ta? hà? Chặn đứng cái khả năng nhận thức và tư duy, dễ sợ lắm, chặn đứng cái khả năng là thực hiện công đức, ghê vậy đó. Chỉ riêng Sắc UẨN thôi đó.

Rồi THỌ UẨN, do cái tác động của tiền nghiệp quá khứ và cái tác động của cái tâm lý hiện tại tức là nền tảng tâm thức mà chúng ta sống nhiều với cái cảm thọ nào? dễ chịu hay khó chịu, vui hay buồn, cái này rất là quan trọng, nó chính là chất lượng của đời sống, chính chất lượng đời sống nó quyết định chúng ta là người như thế nào? mình thấy con giòi nó khác con chó, mà con chó nó khác con trâu, con trâu ngoài đồng nó không có giống con heo ngoài đường, nó không có giống con hươu bên đèo, quý vị thấy không? nó khác nhau. Nó khác nhau nhiều lắm. Rồi đó mình thấy là buồn quá, giận quá, sợ quá, mấy cái đó nó chặn đứng cái khả năng tư duy của mình, Thọ UẨN rất là quan trọng.

Rồi cái thứ ba là TUỞNG UẨN, do cái tiền nghiệp và khuynh hướng tâm lý nhiều đời, bây giờ mình biết nhiều hay là biết ít. Cái khái niệm, cái nhận thức, cái kinh nghiệm của mình về đời sống này nó ra sao? Hồi ức, kiến thức, kinh nghiệm và khái niệm, bốn cái này của mình nó ra sao? Chính bốn cái này nó quyết định con người mình nó thuộc về cái nhóm nào, mình ngồi cái chiếu nào ở trong cái cuộc đời này và cái lộ trình trước mắt sẽ đi về đâu? TUỞNG UẨN nó lớn chuyện lắm chứ phải không, lớn chuyện cực kỳ bởi vì mình thấy rõ ràng có rất nhiều người Phật tử, rất nhiều và rất nhiều, tùy thuộc vào cái cách hiểu Phật pháp của họ, gặp ai? gặp Thầy như thế nào? gặp bạn như thế nào? Kinh sách họ đọc mỗi ngày, tụng và đọc mỗi ngày là cái gì? Xui mà gặp cái ông Thầy, mà xin lỗi nha, vừa dốt mà vừa tham, tham tiền, tham sắc, tham tiếng, tham quyền, là chết, có đời nào mà ông siêng ông dám có gan mà ông nhận ông dốt không? có đời nào mà ông gan ông nói cái đó ông không biết không? một là ông đẩy đưa cho mình đừng có học nữa, hai là ông nói bừa cho mình chết luôn, xong cái kiếp này của ông thôi, còn mình đi về đâu mặc xác. Tôi rất sung sướng khi tôi nói ra cái chuyện này, tôi nhìn thấy quý vị mà u mê tôi cực kỳ sung sướng, đây. Do cái tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống, mình thấy 5 UẨN của mình nó vậy.

Qua tới HÀNH UẨN do cái nền của ba cái UẨN trước, do cái nền của ba cái UẨN trước, mà cái Hành UẨN của mỗi người, cái khả năng Thiện Ác của mỗi người nó khác nhau. Chúng ta sanh ra về mặt sinh học thì tay chân chúng ta có giống nhau. Nhưng mà trong thực tế nó nằm ngoài cái lý thuyết, ngoài cái lý thuyết sinh học đó là gì? chúng ta có tay thuận và tay không thuận, Có 800 lý do mà mỗi người thuận tay nào, nó nhiều lắm. Ngoài những cái chuyện mà nó hơi khó tin. Ví dụ như cái ấn tượng tâm lý quá khứ tiền kiếp gì mình không có nói, nhưng cái hiện tại do cái bông bẻ, có nhiều

khi cái người bồng bế mình cũng ... nó là một trong những thôi nha, chứ tôi không nói tất cả, tôi không nói tất cả, tôi nói một trong những do cái người bồng bế mình họ thuận tay nào? thì khi họ bế mình họ mới nhét một tay của mình vào trong. Họ chỉ cho mình hoạt động một tay còn lại thôi. Họ bế kiểu nào tôi không biết, mà bế sao mà nguyên cái tay trái mình nó bị nhốt, quý vị hiểu chữ bị nhốt không? nhốt ở trong, nó kẹp giữa thân mình của mình và của họ, mình chỉ còn có tay phải mình quơ quơ thôi, lâu ngày mình thuận tay phải hoặc là tay trái, họ nhốt tay phải mình thì tự nhiên mình thuận tay trái thôi. Có nhiều lý do lắm, tôi nhắc lại nhiều chứ không phải một nha.

Thì trong tâm lý mình cũng vậy, mình cũng có cái thuận, yeah. Tay có tay thuận, thuận phải, thuận trái. Tâm lý có người thuận Thiện, thuận Ác. Có người ác dễ lắm, ác dễ lắm, từ cái ác này qua ác kia. Từ cái Thiện qua cái ác nói chung là đi về cái ác họ đi lẹ lắm, do họ thuận, họ thuận tay trái mà. Tôi tạm gọi cái ác là tay trái đi, bên tả.

Thì nó lạ chỗ này, bên tiếng Hán: trái nó gọi là “tả”. Mà trong rất nhiều trường hợp cái chữ “tả” nó chỉ cho cái sai, cái gì mà tiêu cực, sai quấy, xấu xí thì nó dùng chữ “tả” thí dụ như là bên cánh tả hoặc là bàng môn tả đạo, có người kêu là bàng môn tả, nhưng đúng là tả đạo, tả là bên nhánh trái. Trong chính trị mà bên phía cánh tả nó cũng có vấn đề, mà trong tiếng Việt Nam mình có chữ “trái” nó cũng có ý nghĩa là sai, sai trái. Còn chữ “phải” nó có nghĩa là đúng đắn. Nó lạ lắm bên tiếng Mỹ có chữ “right”, chữ “right” là bên phải mà cũng là đúng đắn. Cho nên trong một cái toilet ở Mỹ người ta để câu thế này: nó để 2 mũi tên cái nó để là: đàn ông hướng này vì đàn bà luôn right, right là phải, là bởi vì đàn bà luôn đúng thì cái phần còn lại là của đàn ông. Cho nên đàn ông hướng này có vẽ mũi tên, nó vẽ thôi nó không cần ghi, nó để là vì quý bà đó, for women always right vì quý bà luôn luôn là đúng, còn bên phía ông nó không cần ghi gì hết, nó chỉ để cái mũi tên là hiểu rồi. Và trong tiếng La tinh có chữ sinister, chữ sinister cũng có hai nghĩa: là bên phía trái, cũng có nghĩa là sai lầm, có nghĩa là bậy bạ, cái người mà tiểu nhân, cái thứ mà ác nhân, tiện nhân là chữ sinister. Thì mình là mình thuận cái tay nào, tay trái, thí dụ, đang ví dụ, ví dụ thôi nha, chứ đừng có vô ném đá ông nói mấy người thuận tay trái là mấy người xấu, không phải. Tôi nói ví dụ. Người có thuận tay trái, tay phải. Tâm lý thì có thuận Thiện, có thuận Ác, đấy. Có người thì coi như là ác rất nhanh.

- Từ ác này qua ác kia
- Từ sân này qua sân kia
- Từ tham qua tham
- Từ tham qua sân
- Từ sân qua tham làm lẹ như ánh sáng,
- Rồi từ thiện mà chuyển qua bất thiện cũng tốc độ ánh sáng.

Đó là mấy người thuận bên phía ác.

Thuận bên phía Thiện là sao? Cái này cực hiếm nha, hiếm lắm luôn, từ Thiện qua Thiện thì hơi dễ một tí, chứ còn từ sân mà chuyển qua thiện, từ đang bực mình mà tư duy sao mà có lòng thương người. Đang kẹo, đang bực xỉn mà nghĩ sao mà trở nên hào sảng, nó khó lắm, khó lắm phải không? rồi.

Cho nên mình thuận là mình thuận tay trái thôi, cái gì từ thiện, từ ác mà qua ác rất là nhanh, mà từ thiện qua thiện, từ ác qua thiện rất là chậm. Thậm chí không làm nổi thì cái HÀNH UẨN là cái đó đó, khả năng thiện ác của mỗi người, nha.

Đúng ra tôi giảng luôn cái THỨC UẨN, mà THỨC UẨN nó sâu quá đi, sâu quá. Cho nên cái Thức Uẩn mà giảng liền bữa nay nó uổng dữ lắm. Thức uẩn tức là cái biết của 6 giác quan, nó rất là sâu. Giảng mà giảng sơ sơ, giảng kiếm cơm, giảng ăn giỗ thì dễ ẹc.

Tôi nhắc lại lần nữa, rất nhiều người ném đá tôi. Ngày xưa họ ném tôi buồn, tôi giận, giờ tôi chỉ vui, nên học giáo lý đi, nên học giáo lý đi. Bởi vì tôi xin đoán chắc một điều là những người mà nghe cái này là bắt đầu đi hỏi sư phụ, mà có sư phụ nào mà chấp nhận nổi tôi hay không? có không? không có, kể cả những tay A Tỳ Đàm chính thống và không chính thống. Những người mù tịch về A Tỳ Đàm, cũng đều đứng về một phía liên minh và liên nhóm chống, có. Tùy duyên chúng ta là tùy. Gặp nhau ở đời, trên cái biển đời trên cái sa mạc mình phải nói đến chữ Duyên.

- Mình học giáo lý sao để mình tìm thấy được sự kết nối giữa học và hành.
- Mình học giáo lý sao mà mình thấy được cái sự kết nối giữa ba tạng.
- Mình học giáo lý sao mà mình thấy được cái sự kết nối giữa lời xưa và người nay.

- Còn mình học sao mà nó thành ra con vẹt không xài được thì đáng buồn lắm thay. Bữa nay chỉ nói hết HÀNH UẨN thôi, không có nói nữa.

Thì tôi chỉ chốt lại một điều HÀNH UẨN tức là y cứ vào cái khả năng nhân lành, quả lành của đời trước, của tháng trước, của năm trước và vô lượng kiếp trước, kể cả ngày hôm qua và sáng nay, của cái giờ đồng hồ vừa qua mà chúng ta có cái phản ứng tâm lý khác nhau trước cái 6 Trần. Mà luân hồi là gì? Luân hồi tức là cái phản ứng tâm lý của mình trước 6 Trần theo cái hướng bệnh hoạn, hoặc là thích hoặc là ghét, hoặc là thích hoặc là ghét, chết rồi, phản ứng đó phải nói là luân hồi miệt mài và mút chỉ. Mà cái phản ứng tâm lý của cái người cầu giải thoát là gì?

Trước mắt nói về Niệm, thấy chỉ là thấy, nghe chỉ là nghe, làm gì biết đó.

Còn nói về Tuệ, biết rõ nó là do duyên mà có, rồi cũng mất đi, biết rõ nó là một khối tổng hợp, biết nó có mặt do vô số điều kiện. Nhớ hai chữ do vô số điều kiện, và được tích hợp, và được tích hợp bởi vô số thành tố, nhớ. Được tạo ra bởi vô số điều kiện, và được tích hợp bởi vô số thành tố. Nhớ mấy cái này. Thì nếu mà thiếu hai cái này là cái phản ứng tâm lý của mình bắt buộc phải bất thiện. Buông cái này bắt cái kia, buông cái này bắt cái kia, buông cái này bắt cái kia, mà không học cái này nè, là mai một làm sao đi tu Thiền và tôi nhắc lại lần nữa nói luôn cho những người tuyên truyền và bị tuyên truyền rằng thì là phải học giáo lý, sẽ có một ngày quý vị quên nó đi. Nhưng mà cái phản ứng tâm lý của mình nó tốt hơn, nhớ. Sẽ có một ngày mình quên nó đi, nó đã vào máu mình rồi, nó từ cái tiêu thụ, nó chuyển qua cái tiêu hóa rồi cuối cùng nó tiêu dung

[À quên nữa, tiêu dung là d, đ mà nhiều người cứ vung vung]

mà ngộ quá đi, phát âm sai mà viết cũng sai mà phải một lần viết, tôi và ở đây tôi cũng xin, tôi van các vị, viết không nổi đừng có viết, chánh tả mà viết không xong, rồi đi chép lại như vậy hại bạn, các vị biết không? người ta chửi tôi không còn cái non nước nào, người ta thấy kỳ, người ta đâu có biết đó là chép, đấy. Họ tưởng đâu là tôi viết, đấy. Rồi xong rồi có những người đó một là họ mắng, mắng cái thằng giảng, mà hai nữa là họ đem cái đó về họ học họ cũng chết, tại mình viết sai. Viết sai nó gây ra những cái hệ quả rất là tệ, tệ lắm. Giống như các vị tưởng tượng đi cái công thức nấu ăn hoặc là một bài thuốc nam mà các vị viết sai thì các vị biết nó ra tới cái gì rồi.

Bài thuốc Nam thay vì lá ổi, quý vị chuyển qua lá điều, lá điều chuyển qua lá mạn còn cái tình hình nó khác, mà nhất là từ rau mơ mà chuyển qua lá bả đậu đó là chết, lá mã tiền là chết người ta, nha, nhớ.

Rồi bên nấu ăn, cũng vậy, 2 muống muối, 3 muống đường, 4 muống nước mắm mà quý vị làm ngược lại có phải là chết người ta không? nha.

Cho nên là tự xét thấy không xong thì thôi mình lưu lại mình viết được mình viết, viết tốt lắm, viết để cho nó nhớ bài, nhưng mà đừng có mà phổ biến nha. Mình phải có người bạn thân, mình nói tôi viết vậy you thấy Ok không? rồi mình mới post. Còn đăng này mình trời ơi, sai be bét, hại người, hại mình, nha.

Sáng nay tôi giảng HÀNH UẨN, THỨC UẨN ngày mai giảng, tuần sau giảng. Tôi nhắc lại HÀNH UẨN là gì? là phản ứng tâm lý chắc các vị mở ba sách A Tỳ Đàm không thấy chỗ nào định nghĩa quái đản vậy, là phản ứng tâm lý của mình, đấy, trước 6 Trần. Khi mà mình phản ứng bằng cái tâm xấu đó thì lúc đó có 14 Tâm sở bất thiện đi cùng, 14 cái thành tố tâm lý tiêu cực đi cùng. Còn khi nào mình phản ứng, mình đón nhận bằng cái tâm lý tích cực thì lúc đó có 25 cái Tâm sở Tịnh Hào nó đi cùng. Coi cái sách truyền thống, sách chính thống của A Tỳ Đàm coi xong rồi dò coi tôi nói cái gì? Chứ đừng có lao nhao, loi nhoi, lúc nhúc mà vùng lên anh hùng áo vải, kéo nguyên một cái đám khăn rằn, áo đen rồi chống đối tùm lum tà la, OK, để tuổi già tôi yên chút, tôi còn làm việc khác OK. Chúc các vị một ngày vui.

[21/12/2024 - 08:56 - anhlibrary]

nói theo từ trong kinh tôi nhắc lại là hai cái chữ [pali] cái từ đó trong Chánh Kinh Đức Phật dùng chứ không phải người đời sau dùng, [pali] là sống với sự tỉnh thức thường trực [pali] với trí tuệ thường tục. Thì với niệm và tuệ này nè thì mình thấy ra nhiều cái chuyện mà hồi đó giờ mình không có ngờ. Thí dụ mình không có ngờ những cái chuyện sau đây:

- Thứ nhất, phải ghi nha, cái này phải ghi nha, cái này phải ghi, thứ nhất không có niệm và tuệ chúng ta không có ngờ đó, mình là một khối lắp ráp chứ không có gì là một hết, không có cái cục,

cái hòn, cái khối, cái đồng nào mà gọi là thằng tèo, con Tí, con Lan, con Cúc, không có, mình là một khối tổng hợp.

- Thứ hai, không Niệm, không Tuệ đó mình không có biết rằng mình do các Duyên mà có, từ cái nu cười, cái niềm vui, cái nỗi buồn của mình,

[bà con nào làm ơn tắt đèn cái mic, trời đất ơi, vô trong đây mà không biết cái luật chung, chết rồi, chết, chết rồi, những vị làm ồn như thế này là nằm trong hai hạng thôi: một là vào phá, hai đó là lần thân, mất trí nhớ, mà cả hai hạng này thì tôi nghĩ rằng vào chỉ phá thôi, mà trong room mình cứ từ bi nhận hoài, tôi đi mấy ngày nay tôi đi chỗ này chỗ kia, mấy ngày nay tôi không có ở nhà, người ta hỏi tôi cái room này. Tôi nhìn cái mặt tôi nói thôi cô về cô ngủ cho nó lành, thôi, không có nghe chi cho nó mệt, cứ nghe lại đi, chứ lóng nga, lóng ngóng, trời đất ơi mệt lắm, nha, rồi].

Chỉ có Niệm và Tuệ thì mình mới thấy... chắc ma nó vô nó phá, có. Lúc này tôi bị tấn công dữ lắm, lúc này bị phá dữ dội lắm.

- Thì không có Niệm và Tuệ mình không thấy mình là một khối tổng hợp.

- Không có Niệm và Tuệ mình không thấy mọi cái sướng khổ, buồn vui, thiện ác của mình là do vô số Duyên.

- Không có Niệm và Tuệ chúng ta không có thấy được mọi thứ luôn chớp tắt, chớp tắt và nguyên một cái chuỗi chớp tắt đó nó làm nên chúng ta. Chúng ta tưởng cái gì đó ghê gớm lắm, không có, nó chỉ là chuỗi chớp tắt, sóng và hạt, bên vật lý kêu sóng và hạt.

- Không có Niệm và Tuệ đó là không có thấy mình là một khối tổng hợp, không có thấy mình do duyên, không thấy mình là liên tục vô thường.

- Và cái cuối cùng mới ghê là không thấy mình ác nhiều hơn thiện và khổ nhiều hơn vui. Đó là tổng cộng mấy cái điều quan trọng vô cùng, không thấy mình vô ngã, vô thường, không thấy mình là rời rạc, tổng hợp, không thấy mình do duyên mà có, và cuối cùng không thấy mình cái Xấu nhiều hơn cái Tốt, Nhân Xấu nhiều hơn Nhân tốt, Quả Xấu nhiều hơn Quả Tốt.

Có nghĩa là cái Bất Thiện nó nhiều hơn cái Thiện, rồi cái Khổ, cái Buồn nó nhiều hơn là cái Sướng, cái Vui. Để ý đi, tại vì thất niệm rồi cái nhớ lại mình cũng chưa 50 tuổi mà, mình chưa 40 mà, mình chưa 60 mà, là một. Rồi do thất niệm mình cứ ý y là nhan sắc mình ngó cũng được mà, sức khỏe cũng được mà, tài chánh cũng được mà, học thức cũng được mà. Nhan sắc, tài chánh, kiến thức, quan hệ xã hội cũng được mà, gia đình cũng được mà, nó làm cho một rõ mà, hứa luôn, cái đó tôi hứa, là có, làm một rõ mà. Chứ thật ra Chánh niệm là mấy cái không có cái chữ mà nào hết, không có một nửa chữ mà cũng không có nữa. Học thức, học thức học cái gì? Cái học của anh phải là cái học nào mà nó làm cho anh được an lạc và người khác an lạc, đời này an lạc, đời sau an lạc thì cái biết đó mới xứng đáng là cái học thức, chứ còn anh mà anh chuyên ngành một cái gì đó, OK, anh có bằng cấp, tôi nể anh lắm, quá xá nể luôn, nhưng mà nói nhỏ cho anh nghe nha. Tôi nể anh thôi, nhưng mà anh đừng có nên tự hào, tự phụ, bởi vì cái đó của anh nó chỉ là cần câu cơm thôi, cần câu giống cần câu cá vậy đó thì anh có cái cần câu cơm đó thôi. Chứ còn anh không có khả năng an lạc khi mà anh bị anh biết anh bị ung thư, anh biết anh sắp chết, anh đối diện với tuổi già và sự cô đơn, đối diện với thị phi, mấy cái đó là anh chết chắc, nhớ nha. Cho nên bỏ dùm tôi cái chữ mà, mình đẹp mà, mình giỏi mà, mình giàu mà, mình nổi tiếng mà, mình khỏe mạnh mà, mấy cái mà này chỉ cần có nửa tiếng là mất sạch. Các vị tin không? tai nạn nè, trọng bệnh bất ngờ nè, rồi chuyện bất trắc trong gia đình nè, chuyện bất trắc của mình, chuyện bất trắc của gia đình, chuyện bất trắc của đất nước, có, có đất nước. Ai biết đâu, chỉ trong cách đây 2 năm trước cái trận chiến Ukraine với Nga, biết bao nhiêu triệu người Ukraine đang ngủ say giấc ngon lành đâu biết gì đâu, tự nhiên thì thành linh đạn nó rớt vô ào ào, ầm ầm, xách đồ chạy không kịp mang theo cái gì hết, các vị đâu có biết cái chuyện đó, có cái thông báo nó mơ hồ lắm, có người tin, người không tin, cái người tin thì tôi không nói, có người không tin. Như 75, 1975 Việt Nam mình, nhiều người tới chiều 29, 30, còn ngồi dẹt mộng mà, nghĩ rồi sẽ có một ngày đất nước thanh bình, rồi đâu có ngờ vợ chồng ly tán, nhà cửa, tài sản ban hành hết, rồi chồng tù tội rồi con cái hư đốn, bệnh hoạn, không có thuốc uống bản thân, bán tổng, bán tháo xuống tàu vượt biên, thực hiện một cuộc bỏ phiếu bằng chân, thí dụ vậy, mình đâu có biết. Cho nên các vị không biết mấy cuộc di tản của người Ukraine vừa rồi dễ sợ lắm, mấy đoàn tàu, lúc đó tôi đang ở bên Thụy Sĩ. Tôi trực tiếp tôi gặp một nạn nhân từ bên đó qua người việt, một nạn nhân. Mấy đoàn tàu, một đoàn tàu không biết bao nhiêu ngàn người mà không

có chỗ ngồi, toàn là đứng thôi, 18 tiếng từ Kiev qua Berlin, 18 tiếng, tức là đầu phải chạy suốt, chạy rồi nó trục trặc, rồi phải ngừng, rồi đổi tàu, ngừng rồi suốt 18 tiếng như vậy từ Kiev của Ukraine đi về Berlin của Đức, đứng, rồi tôi buộc miệng tôi hỏi thôi, tôi hỏi vậy chuyện bài tiết sao? cái họ nhìn sừng tôi giống như họ như ngạc nhiên, thưa Sư thì Sư biết mà, chỉ có đứng thôi, đứng chen thôi, suốt 18 tiếng thì Sư có tưởng tượng, đứng thôi, ngồi còn không có thì làm sao mình đòi thêm những nhu cầu khác được, 18 tiếng, tức là trong mấy cái toa tàu đó cái mùi của nó là kinh hoàng luôn, mà trước đó có 2 ngày, có ai ngờ đâu, ai ngờ mọi sự giờ cuối nó kinh khủng như vậy.

Cho nên không có Niệm và Tuệ mình không có ngờ. Mấy chuyện đó không ngờ thế giới này nè, bản thân mình, nói bản thân mình trước đi không có ngờ bản thân mình là một khối tổng hợp, do nhiều thứ nó tạo nên niềm vui nỗi buồn, do nhiều thứ nó tạo nên sức khỏe, nhan sắc, đó là khối tổng hợp do nhiều thứ.

- Thứ nhất mình là khối tổng hợp.

- Thứ hai là mình do duyên, do vô số duyên, thiếu một cái là không có.

- Thứ ba là mình liên tục sanh diệt, liên tục sanh diệt, mình không có đứng yên, mình là một dòng chảy

- Và thứ tư là mình cái xấu nhiều hơn cái tốt, nhân xấu nhiều hơn nhân tốt, quả xấu nhiều hơn quả tốt. Có nghĩa là mỗi một giờ đồng hồ trôi qua, cái bất thiện của mình nó nhiều hơn cái thiện mình là không biết bao nhiêu lần, tùy người, có người nó nhiều hơn 100, có nhiều người hơn 80, 90 lần gì đó ai biết, tùy. Rồi cái quả xấu để lại cái buồn, cái khổ nó cũng nhiều hơn cái kia. Thì mình thất niệm, mình tưởng vui, thí dụ như bây giờ mình có tiền, mình có tí nhan sắc, cái nhan sắc đó thật ra nó là một chuyện chủ quan, mình nghĩ mình đẹp thôi chứ còn cũng không chắc là đẹp, mình nghĩ mình giỏi chứ thiệt ra trong mắt thiên hạ mình đâu có giỏi, rồi mình tưởng mình giàu chứ trong mắt thiên hạ mình nhiều khi bữa ăn, một bữa ăn của người ta mình ăn tháng, thí dụ vậy, khó nói lắm, khó nói lắm. Cho nên mình thấy mình giàu, mình khỏe, mình đẹp, mình tưởng mình giỏi rồi là ngon lành, chứ khó nói lắm.

Rồi bây giờ tiếp theo là tôi đánh một cái vòng cho bà con, nói về 5 Uẩn trước. Rồi bây giờ mình nói về Sắc, rồi Thọ, rồi Tưởng.

Giờ qua tới Tưởng nè, là bao nhiêu kiến thức, hoài ức, kinh nghiệm, khái niệm của mình. Kiến thức, hoài ức, khái niệm, kinh nghiệm, mấy cái này toàn bộ nó nằm trong cái gọi là Tưởng Uẩn, Tưởng Uẩn hết, rồi mình tưởng mình học cái này, cái kia mình biết mình hay, chứ thật ra mỗi đời, mỗi đời sống, mỗi kiếp sống trong cái dòng chảy luân hồi đó mình có vô vàng những thứ kinh nghiệm khác nhau và những kinh nghiệm đó đa phần là chủ quan, đa phần là chủ quan. Mà mình nghe cái chủ quan là mình xài không được rồi, đấy. Đa phần là chủ quan, rồi trên cái nền đó mình mới nhận xét, cảm thụ thế giới. Trên cái nền tảng của Tưởng Uẩn đó, trên cái nền tảng kiến thức, hoài ức, kinh nghiệm, khái niệm mình cảm thụ, mình nhận xét thế giới, mình đón nhận thế giới, đấy. Thì nói vậy bà con hiểu rồi: The World is what you see, thế giới là chính là cái gì mà anh nhìn thấy, đấy. Mình thất học, mình nhà nghèo, mình bệnh, gia đạo thì trục trặc, sức khỏe thì có vấn đề, tài chánh thì thôi không ra chi, kiến thức thì còn lá me. Khi mà gom hết những cái này lại mình nhìn thế giới này nó kỳ lắm, kỳ lắm. Mình đi lang thang trong một con phố hoa lệ, nhìn nó tức tối, nó ganh tỵ, nó căm thù, nó dữ lắm, kỳ lắm. Nó càng đẹp, nó càng thơm, nó càng xịn sò chừng nào mà mình nhìn càng ghét, tại vì mình cái gì cũng không, cái gì mình cũng không. Buổi tối từ trong Bệnh viện Ung Bướu ra với cái giấy xét nghiệm kết quả cực xấu, trong túi thì không có tiền đủ mua khúc bánh mì, bà xã hoặc ông xã mình thì kêu hoài không được mà nghe bạn nó đồn hình như lúc này ngoại tình, con thì thôi, con gái thì thôi mê trai, con trai thì mê gái, rồi bài bạc, chích hút, nghiện ngập, chơi game, trà đĩnh tửu điểm. Thì lúc đó với tất cả những cái này nó dồn lại thành một đống TƯỞNG UẨN. Các vị nhìn ra cái phố nó kỳ dữ lắm, nó nản, ở bên Việt Nam thả ra cái phố Nguyễn Huệ, Đồng Khởi, Nguyễn Thị Minh Khai nhìn nó kỳ lắm. Qua tới bên Mỹ đem về cái khu ở New York, đây về bên cái khu mà trù mật nhất của Cali, đưa qua Paris, Rome, Zurich, chỗ sang trọng nhất của thế giới, đi ra đó nó kỳ lắm mà trong túi không có tiền mà, trong túi không có tiền do tôi ví dụ thôi, trong túi không có tiền, bây giờ tôi đem tôi liệng quý vị đó, quý vị nghĩ làm sao? Nó càng sang nó càng mai mỉa, càng sang, càng giàu bởi vì cái sức của mình nó không có gì hết, mình trong khả năng mình

không có gì hết, rồi, xong cái Tướng Ủn, tùy thuộc vào cái nền của Tướng ủn đó mà mình nhận thức thế giới, mình tưởng mình ngon chứ nó lạt lẩm, rồi.

Bây giờ qua tới HÀNH ỦN. Hành Ủn là toàn bộ khía cạnh Thiện Ác của mình. Tôi nói các vị có một cái ví dụ tôi nói hoài đó là cây mía từ ở trên cái ngọn lá không, tuột xuống từ từ từng mắc, từng lóng, mắc, lóng, mắc, lóng, mắc, lóng, xuống tới gốc đúng không? tới chùm rễ đúng không? rồi, thì nguyên cái đó mình gọi là cây mía đúng không? nguyên cái đó từ trên cái ngọn lá non xuống tới cái gốc mình gọi là cây mía, cây mía, tính luôn cái gốc mà rễ bù xù như râu ông già đó, vậy gọi là cây mía. Chặt lấy ra khỏi mặt đất mình gọi là cây mía. Mà trong cây mía có chỗ đó, mình ăn được và có chỗ mình không ăn được, phần này không quan trọng, phần này mới quan trọng nè, trong nguyên cái cây mía đó nó có cái chỗ lưu trữ cái chủng tử cho đời sau, bản thân nó là sức sống tiếp nối cho cái thế hệ kế tiếp đó là cái gì? Là cái mắc, đây, là cái mắc, cái mắc và mình chặt cây mía ra từng khúc mía mình ghim xuống đất thì quý vị hiểu liền cái chỗ nào mà nó ra cây mới. Hoặc là thí dụ như bên đây bà con nào nhà quê, nông thôn thì biết tôi nói cái gì? Bà con biết là nguyên một cái đồng cỏ khô, đã nói cỏ khô là mình thấy khô có nghĩa là không có mầm sống. Nhưng mà không, nguyên đồng cỏ khô đó có cái chỉ cần tưới nước lên là nó bèn ra cái mầm, nó nhú lên cái mầm sống mới. Ngay cả cái chuyện mà bà con không có ngờ, là cái nước sông, nước sông, nước ao, mình múc nó lên mình tạt lên chỗ nào đó, trong đó có vô số cái mầm sống trong đó, mấy cái hạt giống, hạt giống của cây này, cây kia, nó nằm trong nước, bởi vì cái diện tích của nước trên hành tinh này nó rất là lớn lắm. Cho nên nó là cái mầm hừng bao nhiêu cái hạt giống trong đó mình không có biết thì nhiều khi không đủ điều kiện thì mấy cái hạt giống đó mất luôn, chết luôn. Còn hễ đủ điều kiện đem lên bờ một phát là nó bèn là ra cái chủng mới. Xong chưa?

HÀNH ỦN cũng vậy, trong nguyên cái khối 5 Ủn này nè, khối tổng hợp của 5 Ủn này nè, kêu chung là 5 Ủn nhưng mà trong đó riêng cái anh mà HÀNH ỦN, anh giống như cái mắc vậy, cái mắc mía, ảnh chính là cái phần thiện ác. Thiện ác này ở đâu nó ra? Nó là không phải không có chỗ chứa mà nó là cái thói quen, cái thói quen của rất là nhiều đời, nó tạo ra cái gọi là nền tảng tâm thức và phản ứng tâm lý. Mấy cái chữ này bà con phải nhớ thuộc lòng, nền tảng tâm thức rồi hình thành nên là phản ứng tâm lý. Nền tảng tâm thức có nghĩa là khuynh hướng tâm lý đó, tức là tự nhiên 6 căn nó gặp 6 trần ở người ta thì người ta vui, nhìn cảnh đó người ta vui. Còn mình tự nhiên mình nhìn cảnh đó mình sợ, mình giận, mình buồn, chán đời. Buồn, giận, sợ, chán, nghe kịp không? mà người ta vui. Hoặc có nhiều khi mình vui, mình nhìn cái 6 trần đó mình vui, nhưng mà người ta lại buồn, giận, sợ, chán, cái cảnh đó. Cảnh đó làm cho người ta giận có, người ta buồn có, người ta giận, người ta sợ có, người ta chán có, lạ vậy đó. Thì do cái nền tảng tâm thức nó dẫn đến cái phản ứng tâm lý của 6 căn trước 6 trần. Thì khi mà mình đam mê thích thú là Tham. Chán nản, bất mãn, chống đối muốn liả bỏ, muốn trốn chạy cái đó là Sân. Thì khi nói gọn, Đức Phật dạy rằng phiền não chỉ có hai thôi:

- Thích và ghét,
- Tham và ưu,
- Ôm ấp và xô đẩy. Chi vậy thôi.

Thì hai ông này ở đâu nó ra? thì đúng là cần phải nói thêm do Vô Minh. Vô minh là cái gì? Có nhiều định nghĩa lắm, có nhiều định nghĩa lắm. Một là vô minh trong Tứ Đế, tôi nói hoài riết tôi cũng nản quá, bây giờ tôi nói qua cái khác. Do vô minh không có thấy rằng tất cả nhân xấu, bất thiện, nó đều dẫn đến quả khổ, cái này chán đã đành rồi, tất cả nhân lành dẫn đến quả lành, mà những quả lành đó mình thường thức nó trong đam mê thì có tội, mà chẳng những vậy không có quả lành nào mà đứng yên mà không có sanh diệt, chớp tắt. Bản thân nó thì không bền rất là mong manh mà đam mê trong đó lại có tội. Như vậy thì thôi cũng đáng quá, tâm lành nó tạo ra cái quả lành mà quả lành nó có hai khía cạnh rất là quan trọng:

- Một là luôn luôn vô thường, đúng là quả lành, quả xấu đều vô thường, nhưng mà cái ông xấu mình chán nó quá đi cho nên mình không thêm nói đến khái cạnh vô thường của nó chi. Bây giờ mình đang nói cái quả lành: đẹp, giỏi, giàu, gia đình như ý, rồi sao nữa? được bao lâu? được bao lâu? Cái điều kiện mà để có được cái hạnh phúc đó thì khó khăn vô cùng mà rất nhiều, đã nhiều mà còn khó. Còn cái điều kiện để mình đau khổ nó nhiều mà nó lại dễ. Trời đất ơi, muốn khổ không? tôi bày cho khổ. Muốn khổ tôi bày cho khổ, dễ lắm, sợ ý cái là nó khổ liền, sợ ý cái là nó khổ liền. Trong khi đó

muốn sướng đó trời ơi nó phải tính toán, nó phải suy tư, nó phải hoạch định, nó phải kế sách, nó phải trù tính bao nhiêu nó mới sướng nổi, chứ còn muốn khổ, tôi bày cho dễ lắm. Khổ thân, khổ tâm, nha. Bây giờ muốn bệnh không? chắc bà con đây trên 18 tuổi hết rồi đâu có ai muốn bệnh đâu. Thì muốn bệnh không? dễ lắm, chứ bây giờ muốn khỏe khó. Đang khỏe mà bây giờ muốn cho bệnh thì nó dễ giống như là ăn hột dưa vậy đó. Mà đang bệnh mà muốn cho khỏe thì nó khó 1 tỷ lần, bây giờ bị sỏi thận nè, tiểu đường nè, cao máu nè, rồi ba cái bệnh mà coi như nội tạng nè, gan, mật, thận, bao tử nè, đang bệnh mà chuyển qua không bệnh nó khó lắm. Chứ bây giờ mà từ cái không bệnh mà chuyển qua bệnh nó dễ, dễ lắm.

Cho nên là nếu mà mình có huệ căn một chút thì cái nền tảng tâm thức mình rất là ổn, mình hiểu được mọi thứ như tôi vừa nói là ổn lắm. Nhưng mà nó xui một chỗ là không có thấy. Cho nên cái phản ứng tâm lý của mình trước 6 trần một là thích, hai là ghét, một là thích, hai là ghét, một là thích, hai là ghét. Chứ nếu như mình hiểu như vậy, mình hiểu là cả nhân xấu, quả xấu đều là tạo ra quả mà quả khổ xấu thì khỏi nói, còn quả, còn quả tốt thì nó cũng mong manh và mình hưởng không được, hưởng là có tội. Mình có nhan sắc cho vui vậy thôi chứ mình đam mê trong đó là không được, đam mê trong tài sản, đam mê trong quyền lực, đam mê trong kiến thức là không được, khổ vậy đó. Nếu hiểu vậy thì nó khá quá, đặng này không hiểu cho nên mình có cái phản ứng tâm lý rất là bất thiện thích và ghét. Cái phản ứng tâm lý đó được gọi là gì ta? HÀNH UẨN, HÀNH UẨN. Bây giờ muốn nắm vững cái 5 Uẩn, chúng ta làm 3 chuyện:

- Thứ nhất, chép xuống, chép xuống.

- Thứ hai, tìm những cái nguồn tài liệu cho ngon lành, cho khả tín.

- Cái thứ ba là quan trọng nè. Cái thứ ba này là một cái lời dặn dò mà tanh nồng cái mùi máu oan trái. Cái lời dặn thứ ba này tanh nồng cái mùi máu oan trái. Tôi vẫn vị pháp vong thân mà nói, nha, tanh nồng mùi máu oan trái. Đó là muốn học giáo lý mà có chánh kiến, học đúng và học nhiều, làm ơn tránh, làm ơn tránh, tránh 3 thứ: thầy dốt, bạn dốt, và sách nguy thư apocalypse, apocalypse nguy thư, nha.

- Thầy dốt là ông thầy không biết mà vì tự ái, không dám nhận mình không biết: Một là nói bừa. Hai là bài xích giáo lý, bài xích kiến thức. Đó, gặp đúng cái thầy đó là mình chết bà luôn nha. Hoặc là hạ cái vấn đề xuống, cần gì? đem cái chuyện Phật pháp ra châm biếm, đó. Và phải nói rằng tôi không có đếm nhưng mà tôi chỉ nhớ có rất nhiều người mà tôi chỉ muốn gặp họ sau khi nói chuyện họ xong, tôi chỉ muốn gặp họ một lần thôi, tôi không có gặp nữa. Bởi vì Tây nó có nói thế này: “anh cho tôi biết anh chơi với ai, thì tôi sẽ nói con người của anh như thế nào”. Học giáo lý mà tìm đến với Thầy không vì Pháp, mà vì cái tiếng tăm của Thầy, vì ngoại hình của Thầy, vì cái gì đó của Thầy mà không vì cái Phật pháp.

Mình tới mình nhớ ông Thầy ông nói đúng, mà ông làm sai, thì ông có cái để mình nghe mà không có cái để mình nhìn.

Ông thầy làm đúng, nhưng mà không có gì để nói, thì ông có cái để mình nhìn, mà không có cái để mình nghe.

Còn nếu ông Thầy có cả hai, vừa có đạo hạnh mà vừa có kiến thức, thì ông vừa có cái mình nghe, vừa có cái để mình nhìn.

Còn ông không có cái gì hết thì ông không có cái gì để mình nghe, và không có cái gì để mình nhìn. Nhớ cái đó.

- Bạn cũng vậy.

- Rồi nguy thư là sao? Dầu đó là Internet, online hay là sách in, phải xác định nguồn gốc của nó. Ổn nhất là của tác giả đời sau tha hồ tụng tán, tha hồ tụng tán, viết tùm lum, viết không có trích dẫn, viết không có cội nguồn, căn cơ, nhớ. Phải có cái đó.

Nếu mà muốn có được cái gọi là cái khả năng mà gọi là sống đạo ngon lành, cũng có cái khả năng học giáo lý cho ngon lành, phải nhớ cái đó.

Và 90% người tôi gặp không có khả năng này. Không có khả năng, không có khả năng chọn lọc gọi là minh sư thiện hữu, và kinh sách khả tín, họ không biết thế nào là tà sư, ác hữu, và nguy thư đáng ngờ họ không biết. Tà sư, ác hữu, nguy thư đáng ngờ, họ không biết. Thì hồi tôi... đời tôi năm nay tôi già, tôi gần 60, tôi trải qua nhiều cái cung bậc cảm xúc lắm. Có lúc tôi thấy tôi buồn, tôi nghĩ mình có thiện chí, mà mình không giúp được gì cho người khác, cái lúc đó tôi chuyển qua tôi bực,

sao cuộc đời chúng sanh nó kỳ vậy ta, nó có cái đầu để đội nón, nó có lỗ tai để đeo kiếng, đeo kính. Nhưng mà tới cái mức thứ ba này tôi lại khác. Tôi rất là hờ hững, và lạnh lùng, mà đôi lúc nó còn có một chút lén lén nó còn có một chút thích thú. Tôi đang nói nghiêm túc. Bên cạnh cái lạnh lùng có chút thích thú. Thích thú vì ba lẽ: nhìn thiên hạ mà đi học đạo mà theo cái não trạng đó tại sao thích thú? Nói ra nó ích kỹ nhưng mà đó là sự thật, lúc đó mình mới thấy à thì ra phải đại duyên, đại phước mới hiểu đúng Phật pháp, đâu phải cỡ nào cũng đến được với Phật pháp mình nghĩ vậy, mình thấy khoái.

Cái khoái thứ hai, nếu mà đời này mà công đức và tri kiến nó không có tương đồng thì đời sau rất là khó gặp lại, mà những người này mình nhìn kỹ từng người đó mình thấy mấy người này cũng không gặp tốt hơn. Mà nhờ bây giờ mà họ như vậy đó, cái cơ hội gặp lại nhau rất khó, nghĩ vậy mà nó thích, tôi vui lắm, lén lén nó vui, thì như tôi vừa nói: cái vui thứ nhất là Chánh Pháp không phải là dễ học, đây, không phải ai cũng có cái phước đó. Thứ hai nữa là những người như vậy mình không có cơ hội gặp lại, bây giờ già rồi. Thứ ba là khi mà mình có một cái nhìn mà phải tay như vậy, dù áo như vậy đó với cuộc đời thì tự nhiên mình thấy mình nhẹ hẫng đi, nhẹ lắm, mình không còn có trách nhiệm nữa, cảm giác đó đã lắm. Thí dụ như không có gì để sợ hãi cho bằng từ chối một lời mời, nó đã lắm, cảm giác đó rất là đã, nó sung sướng, chứ ghê nhất là ừ, ừ xong rồi cụ bị hành lý rồi ra máy bay, đi sớm, đi khuya, rồi tới chỗ đó, ăn uống thất thường, phòng ốc không có rồi khổ lắm phải không? rồi họ đưa vô cái phòng không như ý, rồi mời một thứ trà không như ý, rồi một bữa ăn thì cà trệt, cà duột, đây. Mình không phải làm khó nhưng mà phải nhìn nhận là không phải cái gì cũng vậy. Một chuyến đi dài, nó khổ dữ lắm luôn. Cái mình được là cái gì? Cái mình được là cái gì? không lẽ bây giờ mình khai ra mình đi dạy kiếm tiền. Xin lỗi nha bạc các không hà, bạc các không à, rồi.

[Làm ơn tắt đèn cái mic].

Cho nên là muốn hiểu cái này làm ơn nhớ đèn 3 chuyện: Thứ nhất là tránh tà sư, ác hữu, ngục thư đáng ngờ.

Chốt lại, sáng nay chúng ta học về HÀNH UẨN là vậy đó, tức là tùy thuộc vào cái tiền nghiệp quá khứ mà kiếp này chúng ta có cái SẮC UẨN như thế nào, đây. Cái bản thân mình cái sức khỏe như thế nào? 6 giác quan của mình có ổn không? có bị mù, bị điếc gì không? đó, lại thêm nữa do cái tiền nghiệp quá khứ, mà 5 trần của mình bây giờ nó ra làm sao? 5 trần vật chất, nó ảnh hưởng lắm nha. Rồi, thứ nhất là SẮC UẨN, SẮC UẨN là bản thân 6 căn mình nó có OK không? Rồi 5 Trần mà mình đón nhận có ổn hay không? chứ mình ở trong một cái căn nhà mà cấp 4 mà ở khu ổ chuột ồn ào, nóng bụi, thì mình thấy là 5 Căn thì không có gì, nhưng mà 5 Trần của mình có vấn đề, mà 5 Trần có vấn đề thì sao ta? hà? Chặn đứng cái khả năng nhận thức và tư duy, dễ sợ lắm, chặn đứng, chặn đứng cái khả năng là thực hiện công đức, ghê vậy đó. Chỉ riêng SẮC UẨN thôi đó.

Rồi THỌ UẨN, do cái tác động của tiền nghiệp quá khứ và cái tác động của cái tâm lý hiện tại tức là nền tảng tâm thức mà chúng ta sống nhiều với cái cảm thọ nào? dễ chịu hay khó chịu, vui hay buồn, cái này rất là quan trọng, nó chính là chất lượng của đời sống, chính chất lượng đời sống nó quyết định chúng ta là người như thế nào? mình thấy con giòi nó khác con chó, mà con chó nó khác con trâu, con trâu ngoài đồng nó không có giống con heo ngoài đường, nó không có giống con hưu bên đèo, quý vị thấy không? nó khác nhau. Nó khác nhau nhiều lắm. Rồi đó mình thấy là buồn quá, giận quá, sợ quá, mấy cái đó nó chặn đứng cái khả năng tư duy của mình, Thọ Uẩn rất là quan trọng.

Rồi cái thứ ba là TUỞNG UẨN, do cái tiền nghiệp và khuynh hướng tâm lý nhiều đời, bây giờ mình biết nhiều hay là biết ít. Cái khái niệm, cái nhận thức, cái kinh nghiệm của mình về đời sống này nó ra sao? Hồi ức, kiến thức, kinh nghiệm và khái niệm, bốn cái này của mình nó ra sao? Chính bốn cái này nó quyết định con người mình nó thuộc về cái nhóm nào, mình ngồi cái chiếu nào ở trong cái cuộc đời này và cái lộ trình trước mắt sẽ đi về đâu? TUỞNG UẨN nó lớn chuyện lắm chứ phải không, lớn chuyện cực kỳ bởi vì mình thấy rõ ràng có rất nhiều người Phật tử, rất nhiều và rất nhiều, tùy thuộc vào cái cách hiểu Phật pháp của họ, gặp ai? gặp Thầy như thế nào? gặp bạn như thế nào? Kinh sách họ đọc mỗi ngày, tụng và đọc mỗi ngày là cái gì? Xui mà gặp cái ông Thầy, mà xin lỗi nha, vừa dốt mà vừa tham, tham tiền, tham sắc, tham tiếng, tham quyền, là chết, có đời nào mà ông siêng ông dám có gan mà ông nhận ông dốt không? có đời nào mà ông gan ông nói cái đó ông

không biết không? một là ông đẩy đưa cho mình đừng có học nữa, hai là ông nói bừa cho mình chết luôn, xong cái kiếp này của ông thôi, còn mình đi về đâu mặc xác. Tôi rất sung sướng khi tôi nói ra cái chuyện này, tôi nhìn thấy quý vị mà u mê tôi cực kỳ sung sướng, đấy. Do cái tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống, mình thấy 5 Uẩn của mình nó vậy.

Qua tới HÀNH UẨN do cái nền của ba cái Uẩn trước, do cái nền của ba cái Uẩn trước, mà cái Hành Uẩn của mỗi người, cái khả năng Thiện Ác của mỗi người nó khác nhau. Chúng ta sanh ra về mặt sinh học thì tay chân chúng ta có giống nhau. Nhưng mà trong thực tế nó nằm ngoài cái lý thuyết, ngoài cái lý thuyết sinh học đó là gì? chúng ta có tay thuận và tay không thuận, Có 800 lý do mà mỗi người thuận tay nào, nó nhiều lắm. Ngoài những cái chuyện mà nó hơi khó tin. Ví dụ như cái ấn tượng tâm lý quá khứ tiền kiếp gì mình không có nói, nhưng cái hiện tại do cái bông bẻ, có nhiều khi cái người bông bẻ mình cũng ... nó là một trong những thôi nha, chứ tôi không nói tất cả, tôi không nói tất cả, tôi nói một trong những do cái người bông bẻ mình họ thuận tay nào? thì khi họ bẻ mình họ mới nhét một tay của mình vào trong. Họ chỉ cho mình hoạt động một tay còn lại thôi. Họ bẻ kiểu nào tôi không biết, mà bẻ sao mà nguyên cái tay trái mình nó bị nhốt, quý vị hiểu chữ bị nhốt không? nhốt ở trong, nó kẹp giữa thân mình của mình và của họ, mình chỉ còn có tay phải mình quơ quơ thôi, lâu ngày mình thuận tay phải hoặc là tay trái, họ nhốt tay phải mình thì tự nhiên mình thuận tay trái thôi. Có nhiều lý do lắm, tôi nhắc lại nhiều chứ không phải một nha.

Thì trong tâm lý mình cũng vậy, mình cũng có cái thuận, yeah. Tay có tay thuận, thuận phải, thuận trái. Tâm lý có người thuận Thiện, thuận Ác. Có người ác dễ lắm, ác dễ lắm, từ cái ác này qua ác kia. Từ cái Thiện qua cái ác nói chung là đi về cái ác họ đi lẹ lắm, do họ thuận, họ thuận tay trái mà. Tôi tạm gọi cái ác là tay trái đi, bên tả.

Thì nó lạ chỗ này, bên tiếng Hán: trái nó gọi là “tả”. Mà trong rất nhiều trường hợp cái chữ “tả” nó chỉ cho cái sai, cái gì mà tiêu cực, sai quấy, xấu xí thì nó dùng chữ “tả” thí dụ như là bên cánh tả hoặc là bàng môn tả đạo, có người kêu là bàng môn tả, nhưng đúng là tả đạo, tả là bên nhánh trái. Trong chính trị mà bên phía cánh tả nó cũng có vấn đề, mà trong tiếng Việt Nam mình có chữ “trái” nó cũng có ý nghĩa là sai, sai trái. Còn chữ “phải” nó có nghĩa là đúng đắn. Nó lạ lắm bên tiếng Mỹ có chữ “right”, chữ “right” là bên phải mà cũng là đúng đắn. Cho nên trong một cái toilet ở Mỹ người ta để câu thế này: nó để 2 mũi tên cái nó để là: đàn ông hướng này vì đàn bà luôn right, right là phải, là bởi vì đàn bà luôn đúng thì cái phần còn lại là của đàn ông. Cho nên đàn ông hướng này có vẽ mũi tên, nó vẽ thôi nó không cần ghi, nó để là vì quý bà đó, for women always right vì quý bà luôn luôn là đúng, còn bên phía ông nó không cần ghi gì hết, nó chỉ để cái mũi tên là hiểu rồi. Và trong tiếng La tinh có chữ sinister, chữ sinister cũng có hai nghĩa: là bên phía trái, cũng có nghĩa là sai lầm, có nghĩa là bậy bạ, cái người mà tiểu nhân, cái thứ mà ác nhân, tiện nhân là chữ sinister. Thì mình là mình thuận cái tay nào, tay trái, thí dụ, đang ví dụ, ví dụ thôi nha, chứ đừng có vô ném đá ông nói mấy người thuận tay trái là mấy người xấu, không phải. Tôi nói ví dụ. Người có thuận tay trái, tay phải. Tâm lý thì có thuận Thiện, có thuận Ác, đấy. Có người thì coi như là ác rất nhanh.

- Từ ác này qua ác kia
- Từ sân này qua sân kia
- Từ tham qua tham
- Từ tham qua sân
- Từ sân qua tham làm lẹ như ánh sáng,
- Rồi từ thiện mà chuyển qua bất thiện cũng tốc độ ánh sáng.

Đó là mấy người thuận bên phía ác.

Thuận bên phía Thiện là sao? Cái này cực hiếm nha, hiếm lắm luôn, từ Thiện qua Thiện thì hơi dễ một tí, chứ còn từ sân mà chuyển qua thiện, từ đang bực mình mà tư duy sao mà có lòng thương người. Đang kẹo, đang bùn xỉn mà nghĩ sao mà trở nên hào sảng, nó khó lắm, khó lắm phải không? rồi.

Cho nên mình thuận là mình thuận tay trái thôi, cái gì từ thiện, từ ác mà qua ác rất là nhanh, mà từ thiện qua thiện, từ ác qua thiện rất là chậm. Thậm chí không làm nổi thì cái HÀNH UẨN là cái đó đó, khả năng thiện ác của mỗi người, nha.

Đúng ra tôi giảng luôn cái THỨC UẨN, mà THỨC UẨN nó sâu quá đi, sâu quá. Cho nên cái Thức Uẩn mà giảng liền bữa nay nó uổng dữ lắm. Thức uẩn tức là cái biết của 6 giác quan, nó rất là sâu. Giảng mà giảng sơ sơ, giảng kiếm com, giảng ăn giỗ thì dễ ẹc.

Tôi nhắc lại lần nữa, rất nhiều người ném đá tôi. Ngày xưa họ ném tôi buồn, tôi giận, giờ tôi chỉ vui, nên học giáo lý đi, nên học giáo lý đi. Bởi vì tôi xin đoán chắc một điều là những người mà nghe cái này là bắt đầu đi hỏi sư phụ, mà có sư phụ nào mà chấp nhận nổi tôi hay không? có không? không có, kể cả những tay A Tỳ Đàm chính thống và không chính thống. Những người mù tịt về A Tỳ Đàm, cũng đều đứng về một phía liên minh và liên nhóm chống, có. Tùy duyên chúng ta là tùy. Gặp nhau ở đời, trên cái biển đời trên cái sa mạc mình phải nói đến chữ Duyên.

- Mình học giáo lý sao để mình tìm thấy được sự kết nối giữa học và hành.
- Mình học giáo lý sao mà mình thấy được cái sự kết nối giữa ba tạng.
- Mình học giáo lý sao mà mình thấy được cái sự kết nối giữa lời xưa và người nay.
- Còn mình học sao mà nó thành ra con vẹt không xài được thì đáng buồn lắm thay. Bữa nay chỉ nói hết HÀNH UẨN thôi, không có nói nữa.

Thì tôi chỉ chốt lại một điều HÀNH UẨN tức là y cứ vào cái khả năng nhân lành, quả lành của đời trước, của tháng trước, của năm trước và vô lượng kiếp trước, kể cả ngày hôm qua và sáng nay, của cái giờ đồng hồ vừa qua mà chúng ta có cái phản ứng tâm lý khác nhau trước cái 6 Trần. Mà luân hồi là gì? Luân hồi tức là cái phản ứng tâm lý của mình trước 6 Trần theo cái hướng bệnh hoạn, hoặc là thích hoặc là ghét, hoặc là thích hoặc là ghét, chết rồi, phản ứng đó phải nói là luân hồi miệt mài và mút chỉ. Mà cái phản ứng tâm lý của cái người cầu giải thoát là gì?

Trước mắt nói về Niệm, thấy chỉ là thấy, nghe chỉ là nghe, làm gì biết đó.

Còn nói về Tuệ, biết rõ nó là do duyên mà có, rồi cũng mất đi, biết rõ nó là một khối tổng hợp, biết nó có mặt do vô số điều kiện. Nhớ hai chữ do vô số điều kiện, và được tích hợp, và được tích hợp bởi vô số thành tố, nhớ. Được tạo ra bởi vô số điều kiện, và được tích hợp bởi vô số thành tố. Nhớ mấy cái này. Thì nếu mà thiếu hai cái này là cái phản ứng tâm lý của mình bắt buộc phải bất thiện. Buông cái này bắt cái kia, buông cái này bắt cái kia, buông cái này bắt cái kia, mà không học cái này nè, là mai một làm sao đi tu Thiên và tôi nhắc lại lần nữa nói luôn cho những người tuyên truyền và bị tuyên truyền rằng thì là phải học giáo lý, sẽ có một ngày quý vị quên nó đi. Nhưng mà cái phản ứng tâm lý của mình nó tốt hơn, nhớ. Sẽ có một ngày mình quên nó đi, nó đã vào máu mình rồi, nó từ cái tiêu thụ, nó chuyển qua cái tiêu hóa rồi cuối cùng nó tiêu dung

[À quên nữa, tiêu dung là d, đ mà nhiều người cứ vung vung]

mà ngộ quá đi, phát âm sai mà viết cũng sai mà phải một lần viết, tôi và ở đây tôi cũng xin, tôi van các vị, viết không nổi đừng có viết, chánh tả mà viết không xong, rồi đi chép lại như vậy hại bạn, các vị biết không? người ta chửi tôi không còn cái non nước nào, người ta thấy kỳ, người ta đâu có biết đó là chép, đây. Họ tưởng đâu là tôi viết, đây. Rồi xong rồi có những người đó một là họ mắng, mắng cái thẳng giảng, mà hai nữa là họ đem cái đó về họ học họ cũng chết, tại mình viết sai. Viết sai nó gây ra những cái hệ quả rất là tệ, tệ lắm. Giống như các vị tưởng tượng đi cái công thức nấu ăn hoặc là một bài thuốc nam mà các vị viết sai thì các vị biết nó ra tới cái gì rồi.

Bài thuốc Nam thay vì lá ổi, quý vị chuyển qua lá điều, lá điều chuyển qua lá mạn còn cái tình hình nó khác, mà nhất là từ rau mơ mà chuyển qua lá bả đậu đó là chết, lá mã tiền là chết người ta, nha, nhớ.

Rồi bên nấu ăn, cũng vậy, 2 muống muối, 3 muống đường, 4 muống nước mắm mà quý vị làm ngược lại có phải là chết người ta không? nha.

Cho nên là tự xét thấy không xong thì thôi mình lưu lại mình viết được mình viết, viết tốt lắm, viết để cho nó nhớ bài, nhưng mà đừng có mà phổ biến nha. Mình phải có người bạn thân, mình nói tôi viết vậy you thấy Ok không? rồi mình mới post. Còn đảng này mình trời ơi, sai be bét, hại người, hại mình, nha.

Sáng nay tôi giảng HÀNH UẨN, THỨC UẨN ngày mai giảng, tuần sau giảng. Tôi nhắc lại HÀNH UẨN là gì? là phản ứng tâm lý chắc các vị mở ba sách A Tỳ Đàm không thấy chỗ nào định nghĩa quái đản vậy, là phản ứng tâm lý của mình, đây, trước 6 Trần. Khi mà mình phản ứng bằng cái tâm xấu đó thì lúc đó có 14 Tâm sở bất thiện đi cùng, 14 cái thành tố tâm lý tiêu cực đi cùng. Còn khi nào mình phản ứng, mình đón nhận bằng cái tâm lý tích cực thì lúc đó có 25 cái Tâm sở Tịnh Hảo

nó đi cùng. Coi cái sách truyền thống, sách chính thống của A Tỳ Đàm coi xong rồi dò coi tôi nói cái gì? Chứ đừng có lao nhao, loi nhoi, lúc nhúc mà vùng lên anh hùng áo vải, kéo nguyên một cái đám khăn rằn, áo đen rồi chống đối tùm lum tà la, OK, để tuổi già tôi yên chút, tôi còn làm việc khác OK. Chúc các vị một ngày vui.